CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

ianuarie 2019

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul I - Nr. 1 (5) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

„Pentru a exista trebuie să fii văzut”

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeşean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiţi: **cuvantul.argesean@gmail.com**

IUBIREA

Sentimentul acesta poate cuprinde o paletă mare de interpretări, de considerente și deziderate, incluzând aici și speranța. În același timp, acest sentiment poae fi dus la extrem și se poate exprima prin acțiuni care ies total din cadrul unui comportament normal, etic sau legal. Iubirea are foarte multe fațete, elemente, componente din care este alcătuită. Dacă viața unui om se defășoară normal, dacă este pozitivă, fără frustrări, păreri de rău și neîmpliniri, dacă acea viață a decurs lin, omul fiind onest, smerit (nu umil!), modest, adică a înțeles care sunt adevăratele valori unuversal recunoscute ale vieții, componentele care sunt reprezentate prin iubirea universală și eternă vor alcătui un puzzle ușor de construit, un puzzle fără elemente lipsă, foarte clar și precis. Chiar dacă acest sentiment ne poate uimi prin multitudinea elementelor sale, acesta devine foarte concret atunci când vine vorba despre existența sau inexistența sa. Din acest punct de vedere nu există decât două posibilități, două variante: iubirea există sau nu există. Personal, nu cred în iubire multă sau puțină. Nu cred că acest sentiment poate fi cuantificat, măsurat sau cântărit.

„Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți!”. Aceasta este pilda-poruncă pe care ne-a adus-o Iisus Christos de la Dumnezeu, făcătorul și binefăcătorul nostru. De ce poruncă, pentru că Iisus a zis: „Lege nouă vă dau vouă!”. Este dogma centrală a creștinătății. Pilonul pe care se sprijină toată morala creștină și, bine-nțeles, cea creștin-ortodoxă. Cea mai clară dovadă de iubire față de aproapele tău o dai atunci când ajuți pe cineva în nevoie. Ajutorul nu trebuie să fie datul de pomană, ci trebuie să te implici în viața acelui om și să îl ajuți în rezolvarea problemelor sale (nu îi dai un pește, ci îl înveți să pescuiască).

La prima vedere această formulă moralizatoare apare ca fiind individuală, specifică fiecărui creștin, dar dacă analizăm mai în prefunzime, înțelegând că aceeași formulă „trebuie” adoptată de toți creștinii, ni se relevă faptul că această formulă-dogmă este universală în lumea creștină, adică influența sa este pandemică și eternă. Se crează, astfel, sinragma „religia iubirii”.

O altă fațetă a acestui sentiment poate fi reprezrntată de patriotism. Definiția acestuia este iubirea de țară, de neam, de popor. Arenție! Iubirea de neam nu este aceeași cu iubirea de popor, deoarece poporul poare fi alcătuit din mai multe nații. Patriotismul, această formă a iubirii, poate fi, la rândul său, dus la extrem. Astfel, ca și în cadrul formei religioase, poate apărea fundamentalismul. Acesta este reprezentat de o formă total indezirabilă a sentimentului iubirii: extremismul. În acest caz, religia reprezintă, din păcate, o motivație a acțiunilor total deplasate pe care le execută adepții acestei forme, formă care merită a fi etichetată cu denumirea de patologică.

O altă fațetă a iubirii este reprezrntată de dragoste, în toate formele ei: dragostea de mamă, de iubit/ă, de Dumnezeu etc. Nația română are un cuvânt care nu mai există în nicio altă limbă, cuvânt cre exprimă o formă interesantă de iubire amestecată cu dorință, regret și speranță: dor. Prin apariția și prin tot ceea ce poate cuprinde în el acest termen, nația română își exprină, încă o dată, geniul ei mioritic, puterea ei de a abstractiza și de a reprezenta un întreg univers într-un cuvânt. Ajungem, astfel, la prima propoziție din Cartea sfântă, Biblia: „La început a fost cuvântul și acesta era Dumnezeu!”. Dacă înțelegem că Dumnezeu ne-a dat iubirea și ne-a poruncit să ne îmbrăcăm cu ea ca și cu o haină, adică să o folosim permanent, atunci vom descoperi că primul cuvânt rostit, Dumnezeu, este, de fapt, IUBIRE. Oamenii nu au înțeles de la început acest lucru și, din această cauză, Dumnezeu a fost nevoit să îl trimită pe Iisus Christos pe pământ. Din iubire pentru oameni, Dumnezeu l-a sacrificat pe Christos, fiul său iubit. Adică Dumnezeu a dorit să ne arate că El ne iubește mai mult pe noi, creația Sa, decât pe Iisus, fiul Său.

Dragostea! Cel mai pur, mai înălțător, mai cuprinzător sentiment. Nu cred că poate fi definit în câteva cuvinte. Este extrem de complex si extrem de flexibil, acoperind o arie foarte mare a vieții fiecărui om. Cu cât acumulezi mai multă experiență, cu atât realizezi cât de complexă și de schimbătoare poate fi interpretarea (nu definția) acestui termen. Practic, omul nu poate trăi fără iubire, chiar dacă există oameni care pretind așa ceva. Iubirea poate fi găsită în respect,

altruism, abnegație, dedicație, trăsături care au la bază același sentiment. Speranța este un sentiment bazat tot pe iubire. De fapt, tot ce este pozitiv în viața noastră, se bazează pe iubire. Trebuie, totuși, să recunoaștem faptul că în numele iubirii sau având-o ca motivație, putem acționa și violent, ilogic, imoral. Aceste acțiuni se pot încadra tot în forma de extremism la care am făcut referire anterior. Părerea mea personală este că în aceste cazuri iubirea reprezintă doar un pretext, deoarece acest sentiment, în mod normal, unui om întreg la minte nu ar trebui să-i inducă decât gânduri bune. Acum, dacă se întâmplă și altfel, ori este nebunie, ori este minciună (cazul războiului), ori este reversul medaliei, opusul iubirii, ură.

Luați aminte la vechiul dicton latin care spune: „Divide et impera!”. Dacă oamenii s-ar iubi cu adevărat, acest dicton nu ar mai avea nicio valoare. Din păcate și el este valabil, ubicuu și nemuritor. De ce? Pentru că există oameni care nu au învățat nimic din pilda lui Christos, din sacrificiul Său, și când spun oameni mă refer, din păcate, și la creștini. Aceștia sunt creștini de complezență, oameni care nu au înțeles niciodată ce înseamnă, cu adevărat, iubirea fașă de aproapele tău. Pentru ei, cea mai puternică dovadă de dragoste de sine ar putea fi reprezentată de căință. Numai în acest fel sufletul lor s-ar purifica și ei ar fi mântuiți.

Oameni buni! Iubiți din tot sufletul! Iubiți frumosul, adevărul! Iubiți adevăratele valori universal recunoscute! Iubiți tot ceea ce vă place! Iubiți-vă între voi! Iubiți-vă, într-o anumită măsură (respect și autorespect), chiar pe voi înșivă! Iubiți-L pe Dumnezeu și cuvântul Său! Iubiți natura și acest pământ! Iubiți VIAȚA!

George Ene

PROVERBUL – ARMĂ POLITICĂ A LUI EMINESCU

Proverbul este parte din marea împărăție a gândului și sufletului, pe care o făuresc în istoria lor popoarele spre a se defini, orienta și înălța. O sporesc mai ales cei pătrunși de tăria adevărurilor prefigurate în adânca alcătuire a lumii reale.

Mihai Eminescu este din rândul românilor care, întrezărind sub proverbe calități și defecte ale semenilor, aptitudini și dispoziții, tipare comportamentale, le aprofundează prin studiu, utilizându-le, frecvent, în scris ca modalitate de combatere a slăbiciunilor și rătăcirilor lor vinovate.

Ținta preferată o constituie oamenii politici aflați la guvernare. În articolele sale, publicate între 1876 și 1883, recurge la peste 1200 de proverbe și unități paremiologice („vorbe”, expresii și locuțiuni idiomatice, pilde, parabole, constructe proprii asimilabile, aluzii la proverbe), agrementându-le, pentru amplificarea efectelor moralizatoare și artistice, cu numele unor personalități din istorie și personaje folclorice, repudiate.

În același scop folosește, totodată, reflecții, maxime, sentințe și citate adecvate, maximizând accesibilitatea și savoarea textelor. Relaționarea celor două modalități de îmbogățire a comunicării – unul abstract și elevat (aforistic), celălalt comun, plastic (paremiologic) – apropie, paradoxal, două lumi paralele: superpusă și supusă.

Jurnalistul exercită, astfel, o influență dinspre rural spre enclavele citadine, aflate atunci la periferia românității. Potrivit teoriei sale despre *semibarbarie*, validată de sociologia modernă, tranziția de la o cultură străveche la alta modernă, pentru care nu erau beneficiari pregătiți, ci mai degrabă consumatori privilegiați, trebuia să implice neapărat locuitorii de la sate. Orășenii care se înstrăinaseră, în opinia lui Eminescu, prin renunțarea la modelul de viață întemeiat pe tradiții, înainte de a-și însuși valorile citadine moderne, trebuiau recuperați. În abordările sale politice îi vizează, sub acest aspect, valorificând din plin vituțile recunoscute ale proverbului.

În majoritatea cazurilor, unitățile paremiologice devin sub pana lui Eminescu *armă politică* redutabilă, sancționând drastic decizionalii incapabili, corupți, neimplicați, din diverse cauze, în exercitarea prerogativelor funcțiilor pe care le dețineau.

Jurnalistul reclamă o serie extrem de largă demanifestări politicianiste, precum: demagogia,

minciuna, neasumarea ori derobarea de răspundere, autoritarismul, favorizarea clientelei politice, abuzul de autoritate, condiționarea și șantajul politic, exclusivismul de partid, nepotismul, supralicitarea meritelor, calomnierea și compromiterea adversarilor, punerea în dependență a unor instituții ale statului ș.a.

Relevă apoi: incapacitatea, incompetența, diletantismul, nerealismul multor politicieni și înalți demnitari, inadecvarea programelor de guvernare, a măsurilor și numirilor în funcții importante, administrarea defectuasă a treburilor publice, neevaluarea corectă a riscurilor sociale, economice, financiare, diplomatice și militare.

În altă ordine de idei, dezvăluie numeroase ilegalități, abuzuri ale puterii și reprezentanților ei: implicarea în acte grave de corupție, falsificarea alegerilor, deturnări de fonduri, însușirea frauduloasă a unor bunuri de interes public și fonduri financiare, încheierea de contracte și convenții în condiții dezavantajaose, cumulul exagerat de funcții, pensii viagere nemeritate, protejarea clientelei politice, implicarea în acțiuni cu caracter destabilizator (conspirații, revolte, revoluții, acte de trădare) ș.a.

Față de faptele grave pe care le semnalează opiniei publice sugerează decizionalilor adoptarea de măsuri juridice, administrative și educaționale oportune. Personal, acționează pentru decredibilizarea și descurajarea participării la viața publică a persoanelor corupte, incapabile, autoritariste, precum și a celor care nu prezentau garanții de fidelitate față de țară. Recurge, adesea, la avertismente și amenințări, declanșând polemici răsunătoare. În comentariile sale alternează cele mai diferite tonalități, în raport cu subiectele și persoanele implicate: de la ironie la sarcasm, de la nota moralizatoare la cea de pamflet și filipică.

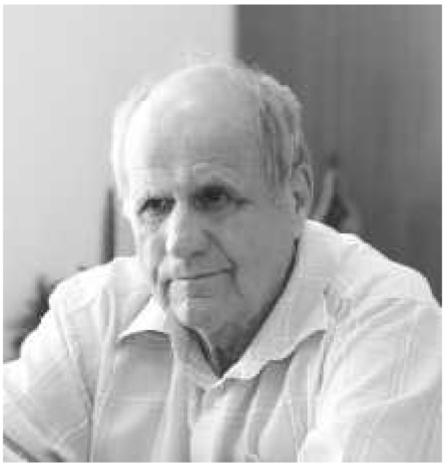
Pe lângă verbul inspirat, Eminescu contextualizează și resemnifică proverbul, potrivit situației, evenimentului, persoanei, mediului, scopului urmărit și impactului previzibil.

Pentru biciuirea și moralizarea continuă prin proverbe, menite să-i susțină acuzele, mulți politicieni de ieri și de azi nu-l iubesc pe jurnalist, deși în intimitatea lor nu-i pot nega adevărurile, inteligența cu care le afirmă, curajul și expresivitatea stilului său publicistic, fără egal. Doar câțiva dintre ei rămân în cărțile de istorie. Marea majoritate ar fi definitiv uitată, dacă gazetarul nu ar fi înfierat-o cu litere de foc în articolele sale.

Spre edificare, reproducem, în comentariu, o unitate paremiologică cu referire la primul ministru, I. C. Brătianu:

„*Similis simili gaudet* (Orice fiinţă înclină spre ceva asemănător cu ea) - proverb folosit pentru ironizarea demnitarului, care justifica astfel, în Senat, numirea lui E. Costinescu în funcţia de secretar general la Finanţe: *Unul singur am găsit care întrunea toate condiţiunile şi căruia numai în genunchi nu i-am căzut, era d. Costinescu. Ce n-am făcut ca să-l fac să primească….* După ce observă „simplitatea” şi ridicolul argumentării, Eminescu îi desfiinţează pe amândoi printr-un comentariu ironic, din care selectăm: *Primul ministru ar fi putut găsi de pildă că d. Costinescu e frumos. Cestiune de gust, nu-i vorba, dar, în sfârşit, se poate zice. Tot aşa ar fi putut spune că e bun orator ori om cu virtuţi distinse […]. Dar ca un om cu patru clase primare şi un curs de violoncel să fi întrunind toate, absolute toate condiţiunile pentru a fi secretar general la Finanţe, ba pentru a cădea în genunchi înainte-i, să primească să fie aşa ceva, iată ceea ce e … cam curios […!] D. Brătianu e un om foarte fin […] dar are un mic păcat: multă, multă carte nu prea ştie. Oare n-o fi confundând dumnealui spiritul de afaceri, „le savoir faire”, cu ceea ce creştinii numesc finanţe?* În legătură cu numirea, peste câteva zile, jurnalistul îl acuză direct pe primul ministru că *a ridicat neştiinţa la rangul de titlu de recomandaţie*, concluzionând că *orice ignorant ambiţios îi putea cere o laudă egală* (M. E., Ediția Academică Perpessicius, vol. XI, p. 432).

Revenind asupra subiectivităţii primului ministru, manifestate în selectarea colaboratorilor, Eminescu invocă teoria lui H. Spencer privind *automorfoza*, pe care o validează în 1883 prin referire la echipa guvernamentală: *Nici un om nu poate vedea lucrurile decât cu ochii proprii; nu le poate judeca decât cu mintea proprie, le automorfizează […] adică le dă forma pe care o pricepe el* (M. E., Ediția Academică Perpessicius, vol. XIII, p. 163).

Gheorghe Mohor

Avea o frumuseţe de semizeu

Aniversându-l pe Eminescu, se cuvine a ne reaminti celebrele gânduri ale unor cărturari români, încrezători în valoarea de geniu a Poetului Naţional. Amintiţi-vă, dragi cititori, ce impresie i-a făcut poetul lui Caragiale, găsindu-l în oraşul Giurgiu, sufleor în trupa de teatru a lui Iorgu Caragiale: „Era o frumuseţe! O figură clasică încadrată de nişte plete mari, negre: o frunte înaltă şi senină, nişte ochi mari – la aceste ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntru; un zâmbet blând şi adânc melancolic. Avea aerul unui sfânt tânăr coborât dintr-o veche icoană, un copil predestinat durerii, pe chipul căruia se vedea scrisul unor chinuri viitoare...” (I.L. Caragiale: „În Nirvana”).

Tudor Arghezi: „Într-un fel, Eminescu e îngerul preacurat al ghiersului românesc”. „Eminescu e un Beethoven al graiului românesc”.

Nicolae Iorga: „Eminescu e întruparea literară a conştiinţei româneşti, una şi nedespărţită”.

Constantin Noica: „Eminescu este omul deplin al culturii româneşti”.

Mircea Eliade: „Eminescu nu e numai cel mai mare poet al nostru şi cel mai strălucit geniu pe care l-a zămislit pământul, apele şi cerul românesc. El este, într-un anumit fel, întruparea însăşi a acestui cer şi a acestui pământ, cu toate frumuseţile, durerile şi nădejdile”.

Oricât de rezervaţi suntem faţă de activitatea politică a lui Titu Maiorescu, contrară sufletului eminescian de apărător al unităţii naţionale, nu trebuie să-i uităm contribuţia covârşitoare la propulsarea poetului, alcătuindu-i şi prefaţându-i prima ediţie de „Poesii” (Ed. „Socec” - 1883), şi nu-i putem ignora sublima-i profeţie: „Pe cât se poate omeneşte prevedea, literatura poetică română va începe secolul al 20-lea sub auspiciile geniului lui, şi forma limbei naţionale, care şi-a găsit în poetul Eminescu cea mai frumoasă înfăptuire până astăzi, va fi punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a vestmântului cugetării româneşti”.

Timpul a confirmat înalta profeţie maioresciană.

Neuitate au rămas şi cuvintele ilustrului critic G.Călinescu, din finalul incomparabilei monografii „Viaţa lui Mihai Eminescu”: „Ape vor seca în albie, şi peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, şi câte o stea va veşteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-şi strângă toate sevele şi să le ridice în ţeava subţire a altui crin de tăria parfumurilor sale”.

Dacă am enumera toate studiile eminescologice şi monografiile privitoare la viaţa şi la opera poetului, constatăm că reprezentanţii de seamă ai culturii româneşti i-au atribuit marelui poet chiar şi imagini cosmice. Că au existat detractori înarmaţi cu săgeţi otrăvitoare, aceştia având şi-n zilele noastre urmaşi, e o altă poveste. Aşa e lumea croită: cu bune şi rele, cu lumini şi umbre, cu bucurii şi necazuri, cu oameni buni şi oameni răi. Dar ce demoni îi îndeamnă pe demolatorii valorilor naţionale să ignore strălucirea Luceafărului ? Oricum ar încerca, fariseii nu pot a-i stinge strălucirea. Poetul face parte din darurile pe care Dumnezeu ni le-a oferit pentru a ne lumina inimile din lumina harului său. Aşa cum ursitoarele i-au prezis copilului botezat cu numele Arhanghelului Mihail:

„- Să fii frumos şi faţa ta lucească,
Precum în cer e numai unul soare,
Un soare fii în lumea pământească.
- Puternic fii – i-a zis cea următoare;
Şi biruind vei merge înainte
Să-ţi fie viaţa-n veci strălucitoare.
- A treia zise tainic: - Fii cuminte,
Pătrunzător ca şi lumina mare,
Tu să-nţelegi cele lumeşti şi sfinte.”

(„Miron şi ursitoarele")

Eminescu a fost şi puternic, şi frumos, şi înţelegător al celor „lumeşti şi sfinte”.

Un portret autentic al tânărului Eminescu aparţine altui contemporan: „Eminescu trăieşte în mintea mea în toată frumuseţea lui. De statură mijlocie, cu trupul proporţionat şi bine legat, cu trăsăturile feţei regulate şi distinse, părul negru, lucios şi cam lung, fruntea înaltă şi

senină de parcă se cobora din lumea unui vis, susţinută de arcurile regulate a două sprâncene negre, ochii negri umbriţi şi adânci, pe care arareori ţi-i dădea să-i priveşti, căci vorbea cu ei mai mult plecaţi: în clipa în care ţi-i trecea pe dinainte, surprindeai în ei pâlpâitul unei lumini incandescente, cu un scăpărat al focului tainic ce-i ardea sufletul...” (N. Pătraşcu, 1934).

Dacă din izvorul creaţiei eminesciene ne adăpăm ca dintr-o apă binefăcătoare pentru suflet, minte şi... cultură, imaginea poetului nu poate fi decât aceea a unei frumuseţi interioare, dublată de frumuseţea fizică a unui tânăr „cum numa-n vis, un înger se arată”. În epoca studenţiei, aprecia G.Călinescu, Eminescu „avea o frumuseţe de semizeu”.

Fotografiile lui Eminescu.

Patru fotografii îl reprezintă cu certitudine pe Eminescu. Restul, câte vor mai fi existând, au stârnit controverse asupra autenticităţii lor, neavând o anume relevanţă pentru istoria literară.

Prima fotografie datează din toamna anului 1869. Încheindu-şi periplul teatral cu trupa lui Mihai Pascaly prin oraşele provinciilor româneşti, destinaţia finală fiind Giurgiu, Eminescu ia hotărârea, convins, îndrumat şi ajutat de către tatăl său, Gheorghe Eminovici, să urmeze cursuri superioare de învăţătură, fie la Universitatea Caroline din Praga, fie la Universitatea din Viena.

S-a oprit mai întâi în frumosul oraş Praga, la 13 septembrie 1869, unde s-a fotografiat la atelierul renumitului fotograf Jean Thomas, în vederea înscrierii la universitate, dar cererea fiindu-i respinsă „pentru studii neterminate”, poetul ajunge în capitala austriacă pe data de 2 octombrie 1869, fiind admis la Facultatea de filozofie, doar ca student ,,auditor extraordinar”, din acelaşi motiv. Din cele şase exemplare de fotografii câte făcuse, una i-a dăruint-o Veronicăi Micle, în anul 1872, când aceasta a venit la Viena, la tratament. Este vorba despre acea imagine a poetului de 19 ani, pe care iubitorii cultului eminescian o numesc „astrală”, poetul arătând aşa cum şi unul dintre contemporani, N. Pătraşcu, avea să-l descrie: „De statură mijlocie, cu trupul proporţionat şi bine legat, cu trăsăturile feţei regulate, şi distinse, părul negru, lucios şi cam lung, fruntea înaltă şi senină, de parcă se cobora din lumea unui vis, susţinută de arcurile regulate a două sprâncene negre, ochii negri umbriţi şi adânci, în care surprindeai pâlpâitul unei lumini inabdescente,ca un scăpărat al focului ce-i ardea sufletul...”

A doua fotografie aparţine lui Franz Duschek, un fotograf ceh care-şi avea studioul pe Str. Franklin din Bucureşti. Poetul se afla în jurul vârstei de 30-33 de ani, iar fotografia a fost folosită de Titu Maiorescu într-un medalion cu portretele membrilor asociaţiei culturale Junimea; Portretul a apărut ulterior în volumul princeps intitulat Poesii, dar şi în revista „Familia”, după moartea poetului, în 1889. Onorariul pretins de fotograf era destul de mare, de vreme ce Slavici şi Eminescu au fost nevoiţi să ceară ajutor financiar de la Negruzzi pentru a se putea fotografia: „Eu şi Eminescu ar trebui să ne «posăm» şi pentru ca să ne «posăm» ar trebui să avem bani, iară ca să avem bani ar trebui să ne trimiteţi D-voastre din Iaşi. Lucrul e pe cât se poate de lămurit: bani şi iară bani“. Cel care l-a însoţit pe Eminescu în atelierul lui Duschek a fost chiar Titu Maiorescu. „Cu Eminescu am să mă duc eu mâine la fotograf, mai înainte însă la bărbier să se radă, scria el într-o scrisoare către Negruzzi“. Şi de data aceasta, Eminescu i-a dăruit Veronicăi Micle un exemplar, aceasta scriind poezia „Pe portretul unui poet”.

A treia fotografie aparţine lui Nestor Heck, din anul 1884. Împrejurările în care a avut loc vizita la atelierul lui Heck şi fotografierea sunt relatate de unul dintre prietenii poetului, A. C. Cuza: *„În sfârşit, într-o zi, vara, profitând de bunele dispoziţii, l-am luat de pe terasa hotelului Traian din Iaşi pe Eminescu, împreună cu Wilhelm Humpel şi cu Petru V. Grigoriu, şi aşa, îmbrăcat în costumul său alb de vară, cum era, ne-am dus cu toţii la atelierul de fotografie Nestor Heck, strada Lăpuşneanu, nr. 42 unde a consimţit a se fotografia, însă numai în grup, alăturea de noi, ne-am aşezat împreună. După indicaţiile noastre însă, fotograful l-a scos numai pe dânsul, ceea ce nu puţin l-a supărat mai apoi, văzându-se amăgit ca un copil*“.

A 4-a fotografie a fost lucrată de Jean Bieling, în 1887, la Botoşani, la stăruinţele surorii Aglaia, care venise împreună cu soţul din Cernăuţi la Botoşani unde Eminescu zăcea bolnav în casa Henrietei. E cea din urmă fotografie a poetului răvăşit de boală, cu ochii pierduţi într-o altă lume decât aceea în care a strălucit raza geniului său.

(n.r. - fotografiile sunt prezente pe prima copertă a revistei)

Vasile Ghițescu

De unde începe nefericirea lui Eminescu?

Istoria literaturii române a validat de mult adevărul că Eminescu a fost, este și va fi considerat cel mai mare poet național. Mai întâi prin bogăția de idei și de sentimente, apoi ca neîntrecut de nimeni artist al cuvântului românesc.

În ceea ce privește viața sa, o aureolă de mucenicie se suprapune peste prestigiul Luceafărului.

Se pune, firesc, întrebarea: fost-a Eminescu nefericit în viață?

Eminescu nu a avut o copilărie nefericită, ci a crescut în mijlocul naturii, zburdalnic și fericit. Încă din gimnaziu se constată însă la el **o neadaptare la mediu** (rămâne repetent în clasa a II-a; acest copil de geniu a putut să rămână și repetent, dar, firește nu din motive de materie cenușie!).

În clasa a III-a fuge de la şcoală. Prin 1864-1865 devine bibliotecarul lui Aron Pumnul. Urmează o altă iregularitate în viața sa: pleacă în peregrinări (mai ales prin Ardeal) cu trupa Ştefaniei Tardini-Vlădicescu.

I-a plăcut mult teatrul, dar și alcătuirea feminină. El duce o viață fericită, timp de trei ani, în preajma actorilor. Când am vizitat casa natală a lui Eminescu de la Ipotești, am pășit ca într-un templu. Între atâtea exponate, ghidul ne-a arătat și o trusă personală de machiaj a poetului, semn că acesta nu s-ar fi limitat numai la misiunea de sufleor, ci intenționa, probabil, și la încercări de actorie.

În toamna lui 1869, tatăl său îl convinge să meargă la Viena în calitate de student-auditor la Filozofie (nu-și luase bacalaureatul).

În 1872, Eminescu este student la Berlin, ca bursier al Societății "Junimea". În tot acest răstimp el nu a suferit, totuși, de lipsuri materiale. Legenda mizeriei lui Eminescu nu este decât o… legendă, ea dovedindu-se adesea mai puternică decât realitatea. De altfel, tot ghidul casei memoriale de la Ipotești ne-a arătat și lada de fier în care căminarul Gheorghe Eminovici, tatăl

poetului, ținea banii (iar lada avea dimensiuni apreciabile).

În 1874, Eminescu revine în țară fără să-şi fi dat nici un examen și angajat bibliotecar la universitate. Peste un an, Titu Maiorescu îl numeşte revizor şcolar pe două județe (ca să aibă leafă dublă). Rapoartele sale ca revizor şcolar sunt adevărate modele de seriozitate în munca pe care a prestat-o. Peste doi ani, liberalii le imputau conservatorilor că au cheltuit nesăbuit banii statului, printre care și leafa acordată lui Eminescu (parcă în zilele noastre – recte 2018 – după aproape un secol și jumătate, raporturile între partidele politice din țara noastră s-au îmbunătățit?!).

După ce își pierde slujba de revizor școlar, acceptă un post de suplinitor (nimeni nu i-a cerut vreo diplomă). Este apoi angajat la ziarul "Timpul", ca redactor, iar ulterior ca prim-redactor (cum ar fi azi redactor principal), cu un salariu de 500 lei aur, ceea ce echivala cu 25 de napoleoni. Pe atunci, un palton din stofă de cea mai bună calitate costa 60 de lei. Putea să-și cumpere o garderobă întreagă, însă era nechibzuit, cum se zice, larg de mână, cheltuitor. Banii i se strecurau printre degete.

Gazetăria lui Eminescu a fost o muncă trudnică, istovitoare, pentru că el era prea conștiincios. Prietenul său I.L. Caragiale era mai nepăsător, era o altă fire, trata lucrurile mai ușor, își lua salariul de la ziarul "Timpul" și pleca. Eminescu nu putea face așa ceva. Într-o scrisoare către Veronica Micle există o frază cutremurătoare: "Aștept telegramele HAVAS ca să scriu iar, să scriu de meserie, scriemi-ar numele pe mormânt și n-aș mai fi ajuns să trăiesc!"

Se îmbolnăvește grav în iunie 1883, după ce șlefuise poezia "**Doina**", în care a pus toată mintea, inima și sufletul său, înainte de a avea prima criză puternică a deteriorării stării de sănătate. A citit-o la "Junimea", unde a fost unanim aplaudată, iar el a fost sărutat și purtat pe brațe. Peste două zile a avut prima criză. Aflând, I.L Caragiale, deși era un cinic în felul său, a izbucnit în lacrimi… (Destinul poeziei "Doina" fost și el unul aparte. "Doina" nu a mai văzut lumina tiparului și a fost interzisă în țara noastră vreme de peste 40 de ani, după cotitura istorică de la 23 august 1944, până în decembrie 1989).

Poetul a fost dus la tratament în Austria, apoi în Italia. Toate dușmăniile asupra persoanei poetului amuțiseră. A existat atunci o mișcare de simpatie în favoarea sa, în toate cercurile românești (cu excepția nefericitei epigrame a lui Macedonski). După

întoarcerea în țară de la tratament, Parlamentul României i-a votat o pensie de 250 lei, plus un ajutor în valoare de 500 de lei de la boieri. Sora lui, Harieta, îl îngrijea și strângea bani pentru el. Poetul era însă o fire ciudată, sensibilă, pretențioasă, de o mândrie nemaipomenită.

Dacă Eminescu, la gradul său ridicat de inteligență, ar fi luat lucrurile mai ușor, ar fi fost fericit, s-ar fi acomodat altfel cu viața. Dar, pe lângă moştenirile genetice, **el era o fire prea conștiincioasă, muncea neîntrerupt până la epuizare, și de aici începe nefericirea lui**.

Cu firea sa cinstită, de bună-credință, s-a pierdut în lumea de afaceriști și șnapani ai vremii.

Când a prins himera, viziunea ABSOLUTULUI, a PERFECŢIUNII, a căzut străfulgerat!

Destinul său nefericit a răpit prematur culturii române pe cel mai înalt reprezentant al genialității sale.

Strofe de iarnă

De sus, tăriile să cearnă
În sunet pur, ca de vioară,
Asemeni unui vis de iarnă,
Zăpezile de-odinioară.

Să mai simțim copilăria
Cum murmură în fiecare,
Păstrând în suflet armonia
Celor ce dăinuie sub soare.

Când iarna e omătul mare,
Dansează albii fulgi pe strune
Şi semne bune anul are,
Asigurând recolte bune.

Marele noroc al Literaturii Române, Eminescu.

-Eseu-

Motto: *„Crist a învins cu litera de aur a adevărului şi a iubirei, Ştefan cu spada cea de flăcări a dreptului. Unul a fost libertatea, celălalt apărătorul evangheliei ei.”*

Mihai Eminescu

Al. Florin Țene

Preşedintele Ligii Scriitorilor Români, Membru corespondent al Academiei Româno-Americane

Când se cercetează cu acribie opera unui poet ca Eminescu se caută înţelesuri, sensuri, forme, ambianţe, se încearcă de fapt parafe alături de cel ce semnase simplu dar dramatic la viaţa sa, creatorul. În situaţia noastră actual când poetul este analizat cu admiraţie, ori cu îndoială, ajungându-se până la denigrare, mă duce cu gândul la ce spunea autorul ”SărmanuluiDionis”: „Ce-au fost românii pe când eu n-am fost, ce vor fi ei când eu n-oi mai fi?“

Aprecierea, respectul, adoraţia, admiraţia sau contrarelelor caută cu ustensile pe măsura celui ce începe arheologia poetică eminesciană. Superlativul ar fi atins în condiţiile, şi numai atunci, când cel ce studiază şi analizează vestigiile scoase la suprafaţă are mai mult decât ochiul atent, este de bunăcredinţă, decât ştiinţa unei astfel de arheologii, când însăşi cercetătorul re-creează. Căci aceasta ni se pare a fi specificul: se reconstituie un suflet de poet ce nu poate fi despărţit de viaţa sa şi mediul social-politic în care şi-a desfăşurat activitatea, inclusiv nivelul la care a ajuns dezvoltarea limbii române. Se re-creează un Eminescu recunoscut, trebuie, în aceste condiţii să ni-l amintim prin ce a lăsat în urma sa , inclusive şi prin mărturiile contemporanilor săi.

În lumea încărcată de simboluri ale antichităţii helene, Luceafărul simboliza călăuza călătorilor spre lăcaşurile zeilor. În căutarea Luceafărului poetul îşi străbate în felul său viaţa. Ceea ce ne dezvăluie nouă este prin forţa sa de a stăpâni Pegasul la modul sublime, de a şti să-l facă să poposească, pentru contemplaţia a ceea ce zăreşte, sau dimpotrivă, de a-l îndemna să galopeze năpraznic într-u vârtej de lumi interioare ale eului. Astfel îşi realizează Eminescu partea sa de magie. Cătălina visa la Luceafărul „Lângă fereastră, unde-n colţ/Luceafărul aşteaptă". Acest poem eminescian este in spirit de un basm publicat de folcloristul R.Kunish, al cărui fond de idei se bazează pe antagonismul dintre superioritatea creatorului de geniu şi lumea mărginită. Coborârea la realitatea pământeană se face sincopat, de la înălţimea Geniului la iubirea pământeană dintre Cătălin şi Cătălina. Şi dacă, magic, Eminescu creează o magie tainică şi locuri pe măsură, ele au trăsăturile realului care îl înconjoară şi pe care îl străbate. Nu se întâmplă să avem feerice nopţi. Ele există în realitate, Eminescu le transfer doar din epoca sa în Artă: „Noapteapotolitşivânătardefoculîncămin;/Dintr-un colţ pe-o sofă roşă eu în faţa lui privesc,/Pân-ce mintea îmi adoarme, pân-ce genele-mi clipesc?/Lumânarea-istinsă-n casă… somnu-I cald, molatic, lin." (Noptea). Eminescu ajunge mai aproape de sine, atunci când se evocă precum: "Dar nu vine… Singuratic/ În zadar suspin şi sufăr/Lângă lacul cel albastru/Încărcat cu flori de nufăr. "(Lacul). Poezia eminesciană este, înainte de toate, un climat al Spiritului şi apoi un climat al Cuvântului, al Inteligenţei şi Visării, *prin* Cuvânt.

Începând cu ridicarea bustului Eminescu din Botoşani, în anul 1890, a bustului poetului din Dumbrăveni, jud.Botoşani, în 1902, a apariţiei cărţii „OmagiuluiMihailEminescu", la Galaţi, cu prilejul a 20 de ani de la moartea sa, cu o prefaţă de A.D.Xenopol, urmată de manifestări culturale dedicate Poetului, de-a lungul timpului au fost ridicate statui Poetului Naţional în aproape toate oraşele mari din ţară. Şi de atunci în fiecare an la 15 ianuarie şi 15 iunie comunităţile localităţilor noastre îl comemorează, depunând flori la statuile lui, organizându-se simpozioane pe teme din opera sa. Oare aceste pelerinaje de două ori pe an la statuile lui nu sunt o formă de pioşenie faţă de o personalitate ce merită să o numim Sfântul Literaturii Române!? Eminescu în acest răstimp a devenit în memoria noastră culturală un *brand.* Atât prin genial sa operă dar şi prin destinul său martiric, cum ar spune Adrian Dinu Rachieru. Iar dacă, în zilele noastre Poetul a devenit, pentru unii, o problemă, affirm şi eu precum D.Vatamaniuc, „E foarte bine că avem o problem Eminescu". Acesta să fie motivul că Eminescu a devenit Poet Naţional pe bază emoţională? Mă gândesc că la un românism cu o recunoscută băşcălie a desconsiderării de sine, Eminescu poate să capete, cum spunea Eugen Ionescu, în 1932, un „rol de figurant în cultură. „Sunt destule încercări de deconstrucţie a mitului eminescian, însă nu a fost găsit un înlocuitor. A încercat N.Manolescu să-l impună pe Mircea Cărtărescu dar, vorba lui N. Georgescu, tot demersul a rămas „o formă fără fond."

Vor mai fi multe încercări de demolare a statuii lui Eminescu, însă opera lui este şi va rămâne un spaţiu al ritmului. Este o respiraţie creatoare prin limba română. Iar literature noastră expiră şi inspiră prin acest mare poet. Şi, când vorbim de geniul lui Eminescu şi opera lui ca aspiraţie către Absolut, vorbim de fapt despre efortul, pe durata existenţei umane, de a integra cât mai perfect cu putinţă ritmul lor esenţial într-un ritm universal sau, de a se ridica, prin particular, la puterea de adevăr a generalului. Literatura Română a avut mare noroc cu acest poet născut la Ipoteşti. Ritmul celui ce creează rămâne în opera sa. Un ritm devenit culoare, contur, sunet. „Numai când ritmul devine singurul şi unicul mod de a exprima gândul, numai atunci există poezie. Orice operă de artă nu este decât un singur şi acelaşi ritm", spunea Holderlin în convorbirile sale cu Sincler. Iar valoarea filosofică a operei eminesciene constă în efortul său de a investi umanul cu eternal, pieritorul cu nepieritorul, relativul cu absolutul. Şi astfel, oricât ar părea, Eminescu nu poate să fie abstras din timpul său şi din spaţiul său. Judecata operelor sale trebuie făcută în acest context. Valoarea operei eminesciene nu constă atât în ce şi cât a putut să cuprindă în sine din absolute, ci în*tensiunea* spirituală cu care s-a dorit acest lucru, în ceea ce numim zbaterea poetului, arderea sa lăuntrică. Pentru că tensiunea spiritual naşte întrebări, iar acestea vis-à-vis de existenţă sunt hrana necesară cunoaşterii. Opera eminesciană este o împlinire pentru el şi pentruLiteratura Română şi este cu atât mai mare, cu cât constituie o împlinire ulterioară.

În opera lui Mihai Eminescu, prezentul este implicat. Ea depinde de gradul în care prezentul şi viitorul estei mplicat, ca opera eminesciană să aparţină ea însăşi viitorului. Eminescu nu a fost un singuratec, dar el este un singular în literature noastră. Originalitatea operei eminesciene constă într-o ştiinţă a mijloacelor artistice şi o conştiinţă creatoare. De aici provine tot zbuciumul său, toată lupta sa pentru lărgirea marginilor cunoaşterii, toată acea răsucire centralizată a eului său, lansând în Univers frânturi de creaţie şi existenţă. Este zbuciumul profund pe care îl destăinuia Eminescu: „În orice om o lume îşi face încercarea/Bătrânul demiurgos se opreşte-n van;/În orice minte lumea îşi pune întrebarea/ Din nou: de unde vine şi unde merge floarea/Dorinţelor obscure sădite în noian". („mpărat şi Proletar. „Existenţa eminesciană este o existenţă întru Poezie. Dar să nu uităm că Poetul a fost şi un jurnalist de excepţie. A abordat, în articolele publicate, mai ales în *Timpul,* mai toate temele ce frământa sociatatea românească în timpul său. Apublic atarticole: filosofice, economice, sociale, politice, etc. Marele poet a publicat zeci de articole în apărarea Bisericii Ortodoxe Române. Î.P.S. spunea în acest sens: „Marele nostru poet a fost un creştin authentic, ceea ce

rezultă din viaţa, ca şi din opera sa. Poeziile, proza şi publicistica sa sunt o mărturie în acest sens. Se poate însă vorbi şi despre relaţia lui Eminescu cu teologia? Când zic teologie mă refer la *ştiinţa* teologiei, adică la un interes pe care l-ar fi arătat Eminescu cercetărilor teologice. La acest capitol opera lui literară nu ne poate ajuta, în schimb ne îmbie mărturii aproape neaşteptate manuscrisele constând din mii de pagini, unele investigate, altele cercetate şi comentate, altele încă necunoscute." (EMINESCU-Ortodoxia, Ed.EIKON, 2003).

În 1871, în august, a fos torganizată Marea Sărbătoare de la Putna, la care a participat şi Eminescu împreună cu Slavici şi unde Xenopol a ţinut o important cuvântare. Această serbare era prilejuită cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la zidirea Mănăstirii de către Ştefan. Serbarea trebuiasă se ţină în 1870 dar din cauza războiulu ifranco-german a fost amânată cu un an. Scrisoarea către D. Brătianudin 3/15 august 1871 este un document însemnat pentru cunoaşterea stadiului la care ajunsese Eminescu în dezvoltarea sa sufletească şi intelectuală. În perioada organizării serbării de la Putna Ion Slavici îi spunea că mulţi se vor pune de-a curmezişulacţiunii.Însă Eminescu îi răspundea: „Dăi fără milă în ei! "Cu această ocazie poetul a publicat un articol în *Timpul* în care spunea, printer altele, că Ştefan apărătorul Moldovei şi al creştinătăţi este un sfânt al Bisericii noastre strămoşeşti. Prin noiembrie în acelaşi an un ziarist anonym scrie în publicaţia liberal *Democratul*, atacându-l pe Poet, spunând că „Domnul Eminescu ne-a obijnuit cu nebuniile sale publicate în Timpul. Cu ocaziunea sărbătorilor de la monastirea Putna acest domn a îndrăznit să-l numească sfânt pe Ştefan cel ce la mânie a tăiat capete." După atâţia ani, care dintre cei doi, Eminescu şi ziaristul de la *Democratul*, şi-a exprimat nebunia? După cum se vede Mihai Eminescu, în această situaţie, a avut dreptate. Ştefan cel Mare şi Sfânt a fost canonizat de către Biserica Ortodoxă Română. Sunt sigur că propunerea noastră ca Eminescusă fie canonizat, peste ani, v-a fi acceptată de Biserica Ortodoxă.

Prin opera şi viaţa sa Eminescu a avut, totuşi, o „…răsplată jertfei sale: cunoaşterea. Acum el va afla ca îngerul – simbol al desăvârşirii, al purităţii - nu este în iubită, ci tot în el; că el nu avea nevoie să se înalţe prin ea, ci ea, fiinţă de lut, ar fi trebuit să năzuiască spre culmile spiritului pe care-l stăpânea el".(Zoe Dumitrescu-Buşulenga). Sistemul gândirii poetice disimulează realitatea, câtă vreme gândirea poetizantă numeşte o realitate.

Opera lui Eminescu este o chemare lansată, o invitaţie disimulată, spre Întrebare, spre nelinişte. Răspunsurile sunt un acum, cu sensul spre ceea ce va fi. Implicarea viitorului dă impresia pentru poet de a fi deja un stăpân virtual al unui timp viitor. Sensul spre Eternitate se împlineşte astfel. Opera poetică şi publicistica eminesciană trezeşte latenţe spirituale. Ea se identifică uneori cu speranţa, căci speranţa este şi ea o tensiune spirituală spre viitor. Opera lui Eminescu este o reaşezare de lumi. El este un ritm aparte în poezia modernă. El este propria sa poezie. Căci el este, veşnic, Poetul.

DOR DE EMINESCU

Au curs atâtea verbe pe pagini de poveste
Cum curge Oltul de veacuri prin Carpaţi
Şi dorul si-a cioplit cuvintele pe creste
Cum iubirea trece de la părinţi în fraţi.

De atâta dor zăpezile cer poeme în brazde
Şi cuvintele lui se fac stele pe cer de ape,
Paginile, în clipe ancestrale, ne sunt gazde,
Şi, pe neştiute vin din veşnicie să se-adape.

Îmi este dor de Eminescu pe înserate
Când îi citesc versul pe genunchi de iubită,
Construiesc din metafore cu migală palate
Şi alături de el cad iarăşi în ispită…

EMINESCU

Eminescu, cetatea limbii române
cu toate turnurile Carpaţilor
modelate de balade
în care îşi au adăpost
Decebalus per Scorilor, Mircea cel Bătrân,
toţi bărbaţii înmuguriţi pe acest pământ.

Eminescu planetă luminoasă
în jurul căruia gravitează astrele cuvintelor
laminate de înţelepciunea poporului
scrise pe hrisovul brazdelor cu plugul.

Eminescu cetate cu toate punţile lăsate
să intre armata îndrăgostiţilor
cu pletele argintate de stele
şi braţele pline cu roadele cîmpiilor
întinse în inima noastră.

Eminescu paşi de aur ce se aud trecând
din istorie în limba noastră
şi luând forma cuvintelor
ce ne leagă
precum iubirea, precum aerul
de acest pământ dulce
ca limba română
precum Eminescu.

CA AERUL ŞI SEVA, EMINESCU…

Îi aud paşii venind dinspre lumină
Şi foşnetul stelelor în părul LUI

Când plopii fără soţ îl aşteaptă să vină
La fereastra unde dorul s-a aprins în gutui.

Coborâd dinspre Carpaţi îI aud uneori
Cu fruntea împodobită de gânduri
Pe cărări de-argint şi flori
De tei presărate rânduri, rânduri.

Îi aud glasul venind dinspre trecut
Dulce ca mierea cuvintelor străbune
Când este veacul şoaptă de-nceput
Şi luna vibrează iubirea pe strune.

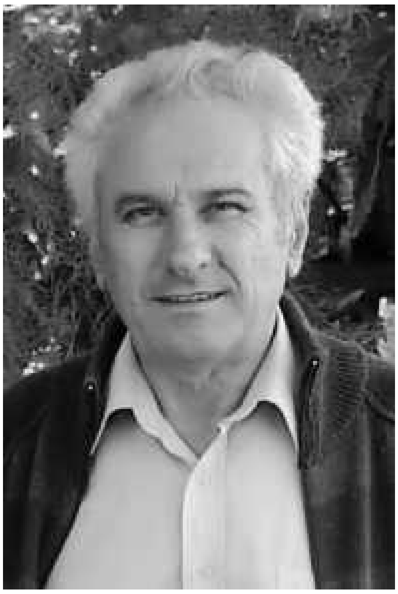
Doinesc tulnice pe poteci de munte
În balade prelungind chemarea
Aşternută peste veacuri punte
Pe care să vină odată cu zarea.

Din poeme se desprinde, spre el venim,
Ca aerul şi seva ce-n arbori suie,
În fiecare dintre noi îl regăsim
Cioplit în inimi veşnică statuie.

DOR

Îmi este dor de câmpul înflorat pe cămăşi de in
De roata horei jucată la fântână
De fetele ce-aduc din vii în doniuţe pelin
Când îşi mână ciobanul oile la stână.
De palma aspră ce-nfige plugu-adânc
Întorcând brazda recoltei viitoare,
Mi-e dor de ţăranul cu plosca la oblânc
Umplută cu apa rece rece la izvoare.
Îmi este dor de pasul lui apăsat pe hotar
Când cumpăneşte ploaia în privire
De braţele vânjoase ce pun în car
Rodul crescut din marea iubire.
Mi-e dor de cumpăna ce coboară din cer
În ciutură apa rece şi curată,
De roţile încinse cu verghetele de fier
Pe uliţa satului de ploaie arată.
De vorba ţăranului, înţeleaptă, mi-a dor,
Spusă cu asprimea mierei de labine.
Pădurea în care n-a intrat topor
Aşteaptă anotimpul, care, nu mai vine!

Nicolae Branişte

Luceafăr ascuns

Unde ești, splendid, Luceafăr?
Nici nu știi, cât pot să sufăr,
Te-ai pierdut între stele,
Să te bucuri, doar tu de ele.

Pe cer te caut, că te ador,
Taină nu mai ești, de-amor,
Te scalzi în strălucire perfectă,
În univers, o licărire directă.

Oare, cumva, te simți obosit?
De-atâta iubire, te-ai dosit,
Pe alte cărări o iei în lume,
După aventuri din altă vreme.

Pe unde te ascunzi, Luceafăr?
Pe lac, te oglindești ca nufăr,
Ori te-ai pitit între petale,
La răsărit să-mi ieși în cale?

Poate ți-e dor de-mpărăție,
Unde ai ode dedicate ție,
Te-aștept la întâlniri nocturne,
Prins în sclipiri taciturne.

Nu numai eu, te caut pe cer,
Inspiri poeții, ești un reper,
De aceea, universul e-ngrijorat,
Dă-ne strălucirea ta, că e păcat!

Oare, dușmanii ni te-au pitit,
Să nu mai fi veșnic îndrăgostit,
Ori de teama strălucirii tale,
Oprelişte ești, în a lor cale.

Luceafăr, rămâi iubirea mea,
Te rog, revino, la strălucirea ta,
O să te caut și dincolo de zări,
Ești Nemuritor, de-atâtea ori.

În gândul neperechii

Din gândul neperechii am aflat,
Ce ne oferă pământul,
Din seva lui, nealterat,
Dorul, iubirea și cântul.

Din versul lui ne-am adăpat,
Setea de străbuni și moșie,
Și timpul l-am apropiat,
De-a noastră copilărie.

În ceasul nerăbdării a intrat,
După iubire de grai și țară,
În freamăt de codru scăldat,
Dorul l-a dus la hotară.

Frate, cu cerul măiastru,
În rang, cu sânge, l-a înălțat,
Dându-i senin și albastru,
În povești de neuitat.

Cu aripi de libelulă, în gând,
Zburat-a deasupra pădurii,
Copacii în melancolie-mbrăcând,
Cu zâmbetul în colțul gurii.

Din durere și lacrimă gustând,
Ni le-a lăsat mai departe,
Să le-adunăm din tot ce-i gând,
Să n-avem singurătate.

Crezul în speranță și unire,
L-a coborât din cerul sfânt,
Să-l cânte toți, ca pe-o iubire,
Ca nemurirea pe pământ.

Pătruns în gândul lui, aștept,
Liniștea dată-nserării,
Să văd chipul de înțelept,
Ieșind voios din spuma mării.

Neperechii îi e greu de găsit,
Pereche pe măsură,
Trecute timpuri l-au prețuit,
Unui geniu- anvergură.

Pe urmele Eminescului

Un chip, nu mă lasă să dorm,
Privirea lui e de bun român,
Putere magică are și-n somn,
Pe vis ne vrea, în veci stăpân.

Geniul său, ne-a dat ce-i bun,
Singuri, n-am fost la răscruci,
Ce-a strâns și el, de la străbun,
Astăzi găsim pe sfinte cruci.

A despărțit Luceafăr, de cer,
Lumină, să ne lumineze fețe,
Aripi de Îngeri a dat la eter,
De la sfinți ne-a lăsat povețe.

La tot ce mișcă, râul, ramul,
Le-a *ordonat* să ne fie frate,
Dușmanii țării să știe hramul,
Adevăruri să nu fie trunchiate.

Chipu-i privim să-l înțelegem,
Ne-a lăsat, o moștenire grea,
Anii de chin au făcut s-alegem,
Însă, geniul Lui, este averea.

Un chip, nu mă lasă să dorm,
S-a cuibărit în gândul meu,
Pe retină s-a tipărit și somn,
Mereu provocă, geniul său.

Dorul de Eminescu

O zi magică, la-nceput de an,
Duce la casa din Ipotești,
Printre distinși Eminești,
Cu geniu născut olimpian.

Citim rânduri scrise de el,
Parcă din altă galaxie,
Univers, o enciclopedie,
Freamătul țării, în rondel.

Ne duce-n vatra sacră de țară,
Cu grijile ei de mireni,
De la Voievozi la oșteni,
Pe Columnă puși să nu piară.

Simt cuvinte, de răscolește,
Rămân dator, cu un răspuns,
Ce spun de bine, nu e deajuns,
Geniul lui ne urmărește.

Veacul l-a făcut mai mare,
Hotare l-aurecunoscut,
Luceafăr fărăun infinit,
Nemuritor, așa ni se pare.

Cu el ne-ntâlnim, tot trece,
La un pahar de vorbă, cu amicii,
Pe la Junimea, cu inamicii,
Apoi, ne-ntâmpină la Bolta Rece.

Să-i spunem, că n-are egal?
Am crede iar, că-i nebunie,
Ce-a scris e-adevărată poezie,
Versul lui ideal, n-are egal.

Avatar

Colț de lume, ca o grădină,
În divini Carpați, cu văi și râu,
Genii-au scos ca o lumină,
Ținuturi cu holde de grâu.

Plaiuri, le-au îndrăgit barbarii,
Priveliștile-au atras priviri,
Apoi, ținte-au fost stejarii,
Lemnul de ridicat mânăstiri.

Ochii s-au oprit și pe comori,
Pe aur, cu străluciri în carate,
Priviri atras-au fete și feciori,
Datini de la strămoșii aparte.

Timpul n-a dat niciodată răgaz,
Vânați de pretutindeni la hotare,
O perioadă, țara a fost Alcatraz,
Eroii ne-au apărat și altare.

Urmași ai unor vremuri nebune,
Retoric am fi vrut un drum lin,
Azi, s-avem ce-au luat semilune,
Darurile cerului să folosim din plin.

Geniile n-au putut face nimic,
Nici crucea n-a înfrânt trufia,
Trădări de neam au fost sfetnic,
Câștig, uneori, avut-a nemernicia.

Amarul l-a îndulcit iubirea de glie,
Portul popular, purtat cu măreție,
Speranța în bine, o călăuză vie,
Luminile de sărbători ne-apropie.

Dezamăgiri, mai multe decât bucurii,
S-au strâns în strigăt de libertate,
Și grijile pentru un viitor la copii,
S-au reunit în gândul de dreptate.

Gena răzbunării s-a dovedit fecundă,
Peste graniță a plecat să respire,
În timp de pace, lovitură de osândă,
Țara de izbeliște dintr-o ochire.

Popor descurcăreț și credincios,
Zilnic aprinde candele pe la troițe,
În lume duce dorul de Hristos,
Împărtășit cu vin din nobile vițe.

Noi suntem poezia lui Eminescu,
Codrul pe care-l freamătă vântul,
Muzica răscolitoare a lui Enescu,
Românii care-au împânzit pământul.

De Prut despărțiți, avem putere,
Munții ne apără și Cel din cer,
O nație latină care nu va piere,
Suflet credincios de neam și fler.

Alexandru Oprea

Luceafărul Mihai

A fost odată ca-n povești, fost ca niciodată,
Pe când pe cerul înstelat **Luceafăr** nou se-arătă
Ca o lumină sfântă-n zbor, sclipind din colț de rai
Un crai de limbă românească, **Luceafărul Mihai**.

- Cobori ușor, Luceafăr blând, spre lumea pământeană:
E nume sfânt de împărat!, cu haru-ți fără seamăn,
Rostit de toți, cuvânt ales, crație divină -
Ești **steaua care-a răsărit**, venim să luăm lumină!

Ai netezit cărarea limbii, Luceafăr dulce grai,
Aleasă stea din mii de stele cu **nume de Mihai**
Ridici condei în loc de scut, spre-a minții luminare,
Așterni cuvânt potrivit spre-a lumii deșteptare.

***

Trimiți lumină de Luceafăr, ca versul să-n floarească,
Cântarea **ploii din senin**, parfum de **Floare-
albastră**,

Mândră **Crăiasă din povești**, ca **Luna** se arată
Cu chip de stea, și **mândră**-n priviri, ca **zgâtia de fată.**

Te-ai visat printre catarge, revărsându-ți gândurile,
Și prin **codrul des** cu păsări, colindând pădurile,
Lângă **Lacul** cel **albastru**, ondulat de valuri line
Lângă **trestia înaltă**, pe un pat de crengi virgine.

Trece **lebăda pe ape**, printre trestii, ca o doamnă,
Plopii fără soț se-nclină amintind c-**afară-i toamnă**,
Farmec trist și ne-nțeles, zbor al nopții negur flutur
Te arăți, tu, blând Luceafăr. **O, rămâi**, că nu ești singur!

Când **Negruzii ștergea colbul de pe cronice bătrâne**
De pe **mucedele pagini cu domniile române**,
Tu pari martor pe când Mircea-l înfrunta pe Baiazid,
În **iubirea de moșie**, Mircea-n cale-i era zid.

Apărându-**și sărăcia și nevoile**, cum știi,
A îngenuncheat Urgia **la Rovine în câmpii**,
Ienicerii și spahiii care-ntunecau pământul
Toți pe caii lor sălbatici, s-au împrăștiat ca vântul.

Despre crunta nedreptate ai scris vers tăcut și-amar
În taverna mohorâtă – **Împărat și proletar**,
Vremuri triste ca și-acuma, ne tot paște nenorocul...
Cum nu vii tu Țepeș Doamne, să-i așezi unde li-i locul?

***

Și-ai plecat din nou la Ceruri, sus pe bolta cea cerească,
Să grăiești cu mii de stele, tot în limba românească.
Ca lumină sfântă-n zbor, de creație divină,
Mândră stea pe-altarul limbii, noi venim să luăm
Lumină!

Nicolae Ionescu

Preţul Jertfei Tale

Plouã...
O ploaie neagrã,o ploaie hâdã
Ce spalã şi duce cu ea toate pãcatele lumii...
De parcã aceastã zi de vineri neagrã
În care Te-au ridicat din nou
Pe cruce,
Se dizolvã în zeci de şuvoaie înlãcrimate
Pe sub tãlpile Tale strãpunse...
Dar aşa cum
Adevãrata Credinţã este în inimi,
Nu în buluciri hulpave...
Aşa cum Bogãţia este nu în arginţi,
Ci în mintea curatã şi limpede...
Aşa cum Iubirea nu cere platã,
Ci dãruieşte la nesfârşit...
Tot aşa şi Tu ne înveţi
Cã şi ploaia neagrã poate fi frumoasã,
Cã şi noroiul are strãlucirea lui,
Cã şi pe fruntea ticãloşilor este loc
Pentru cununi de mirt,
Și mai ales cã meritã
An de an sã ne salvezi,
Plãtind pentru noi toţi Preţul
Cu durerea Maicii Tale...

Pașii zeilor s-au șters …

Pașii zeilor s-au șters pe pământ
Ascunși sub glod și lacom nisip…
Buzele lui Iștar au căzut sub pecetea uitării…
Centauri apatici mai trec printre stânci
Arătându-mi cărarea pierdută la zaruri…

Pașii zeilor s-au șters pe pământ.
Iar Zeus tușește asmatic,pe după un nor,
În timp ce Icar mă-învață să zbor
Mai sus, tot mai sus…

Pașii zeilor s-au șters pe pământ…
Prin arsele ziduri mai foșnesc șopârle de ceață…
Rugina din săbii ne ciocăne osul frunții,
Zdrobit de atâta deșartă speranță…

Pașii zeilor s-au șters pe pământ...
Doar vântul împrăștie frunze galben-lucioase,
Scuturând în clepsidre lacomul nisip
Albit de sare, de lacrimi, de oase…

Cântec de frunză

Sunt paznicul potecilor pierdute,
Și mă împiedic de un vrej de gând…
De-atâtea frunze stelele stau mute,
Doar vuietul de corn de cerb căzând…

Se mai aude în răstimpuri veacul,
Tușind năpraznic de al cărnii scrum.
Zadarnic sfinți din duhul lor fac leacul,
Zadarnic jertfa lor ne sapă drum…

Sunt mari cetăți de lacrimi peste zare,
Nu mai e loc în ochi de lup de zbor...
Se-închid în vrăbii răstignite vise,
Și-îmbrățișări pe lamă de cosor.

Sunt paznicul potecilor pierdute,
Troienele de îngeri bat la geam...
De-atâta toamnă stelele stau mute,
Și mă mai țin, abia-abia, pe ram...

Fără tine

Marianei

Mai singur fără tine decât un bob sub brazdă,
Ca marea fără valuri, ce nu mai e nimic,
Într-un castel de ierburi mi te zidesc fereastră,
Ascunsă în privirea ce-în ceruri o ridic…

Și setea ta mă soarbe prin nările de fiară,
Orfeu aruncă harpa sub rădăcini de crin.
Pe gât mă pupă Timpul cu buze ca o gheară,
Iar îngerii-ți pe gene mă scaldă cu pelin...

Hai, vino mai aproape, în ochi de căprioară,
Sub candeli zâmbesc lupii cu stelele pe bot .
Sar fluturii în lampă născuți a doua oară,
Și iconari pe lacrimi mi te-au furat de tot

Constantin Teodor Craifaleanu

Septembrie

Vine Toamna-ngălbenind
Frunza ce-și ia zborul...
Iar pe mine, -mbătrânind,
Mă apucă dorul –

Dor de clipa ce stătea,
Parcă-n amorțire,
Când inima îmi bătea
În ritm de iubire,

În vreo noapte de april
Caldă, înstelată,
Plină de parfum subtil,
Alături de-o fată...
Azi și clipa este-n zbor,
Pare că-i grăbit
Să-mi aducă în pridvor
Iarna *ne*-dorită

Mai stai...

Mai stai, tu dulce clipă!
De ce te tot grăbești?
Hai să mai depănăm vreo amintire,
Rememorând ne-spusele povești
Din cartea ne-citită de Iubire!

Încearcă să te-oprești un pic din mers,
Să te transformi într-o eternitate,
Șezându-mi și în față, și în spate
Concomitent, ca într-un vis pervers...

N-ai obosit atâta alergând?
Nu te-ai mai săturat să tot transpiri?
Oprește-te, măcar, la mine-n gând,
În numele străvechilor iubiri!

Te zăresc în toate cele

Tu ești *altfel*, Domnișoară,
Ai *ceva* dumnezeiesc...
Și-mi pare că te zăresc
În *tot* ce mă înconjoară:

Și în umbră, și în soare,
Și prin aer, și în ape,
Mai departe, mai aproape,
Fie cald, fie răcoare...

Te zăresc în stropi de rouă
”Printre faldurile ceții”,
În negura dimineții,
Când se crapă de zi nouă.

Te zăresc coborând dulce
Printre picături de ploaie
Care cad din cer șiroaie,
Dragostea să mi-o inculce.

Te zăresc lunecând calmă
Printre fulgii de zăpadă
Pe care nu-i las să cadă
Și mi se topesc în palmă.

Te zăresc și în petale
Și-n aripile de fluturi,
Parcă-n vânt părul ți-l scuturi
Și-mprăștii scântei în cale.

Te zăresc și privind cerul
Cum îți face chip din stele,
Noaptea dorurilor mele
Adâncind mai mult misterul

Care te învăluiește
Într-o aură divină...
Și mai e și Luna Plină...
Ah, cum mă înnebunește!

Nu uit

Nu uit clipele de extaz
Pe care azi nu le mai am –
O mângâiere pe obraz,
La care nu mă așteptam,

O licărire în priviri,
Pe care doar eu s-o percep,
Sau dulcile împotriviri,
Când mă făceam că nu pricep,

Ori zâmbetul abia schițat
Pe care-n mers mi-l aruncai,
Sau clipa când m-am îmbătat
Cu-al tău parfum cu iz de Rai...

Nu uit nimic din tot ce-a fost
Și, vai, în veci nu va mai fi!
Dar nici vremea când, fără rost,
Ignoram verbul ”A simți”.

Toamnă brașoveană

În memoria lui Marius Chiva

Niciunde Toamna nu e mai frumoasă
Ca în Brașovul dorurilor mele,
Unde mă-ntorc mereu cu drag acasă,
De-oriunde-aș fi, – din zboruri printre stele,

Sau din adâncul negrelor depresii –
Atras irezistibil de castanii
Cu care-mi place să mai schimb impresii
Sub Tâmpa, -n luna când mi-adaug anii...

De dimineață până către seară
Totul în juru-mi este un pastel
Și îmi miroase pe la prânz a vară,
Sub Soarele plăcut de Brumărel.

Oriunde aș privi, în orice parte,
Spre Tâmpa, Stejeriș, sau înspre Schei,
Spre Dealul Cetățuiei, sau spre Warthe,
Văd frumuseți pictate doar de zei...

E-o binecuvântare să privesc
La simfonia frunzei ruginite,
Știind că în Brașov mi se-odihnesc
Pe veci de veci ființele iubite!

Dar nicicând Toamna n-a fost mai frumoasă
Ca în *acest* Octombrie senin
În dragul meu Brașov, la mine-acasă,
Unde visez mereu c-am să revin...
Poate și după-*acel* sfârșit... Amin!

Adrian Mitroi

Cuvântul

Tot navigând printre cuvinte
Prin mare,-a minţii, fantezie
Din poezie-n poezie,
Am împins spiritu-nainte.

În a gândirii rapsodie
Apar, sclipind, mii de idei,
De nu nai ştii pe care-o vrei
Drept călăuză să îţi fie.

Găseşti, în sufletul tău, calea
Spre deznădejde sau speranţă,
Spre iubire sau aroganţă,
Cucereşti culmi, sau alegi valea.

Dai viaţă şi unui cuvânt
Ce crezi că n-are importanţă
Dar, de-nţelegi a lui substanţă,
Îi dai puteri de legământ.

Îl poţi şlefui în faţete
Şi-l faci să prindă-n el lumina
Cunoaşterii, ce poartă vina
Atâtor gânduri desuete.

Îl poţi folosi-n mângâiere
Când, calm şi blând, tu îl rosteşti;
Dar poți cu el și să răneşti,
Aducând tristețe, durere.

Pentru cei ce îl vor primi,
Îl poţi da ca învăţătură,
Sau îl poţi pune-ntr-o măsură
Ce pe om îl va dojeni.

Ca balsam îl poţi folosi,
Un suflet de tămăduieşti;
De vrei o viaţă să răneşti,
Cu blestem o poţi oropsi.

Poţi face bine, dar şi rău,
Depinde ce vrei tu să dai
Din al cuvintelor alai,
Ce pun, sau iau păcatul tău.

Şi, dacă Dumnezeu ţi-a dat
Darul acesta minunat,
Este păcat să faci păcat,
Dă-i omului doar vis curat;

Poartă-l în zbor, cu al tău vers,
Acolo unde-i viaţa lină,
Arată-i muzica divină,
Găseşte-i loc în univers.

Rugă către Dumnezeu

Doamne, dacă vrei să vin,
Să uit patimi și suspin,
Spune-le să mă îngroape
Undeva, pe-aci, pe-aproape;

De vrei să mă urc pe vânt,
Să mă pună în pământ
Undeva,-n spatele șurii,
Lângă marginea pădurii.

Doamne, de te-am supărat,
Iartă-mi lucrul cu păcat!
De mine dacă Ți-e dor,
Lasă-mă să mor ușor;

Nu mă chinui din greu,
Dă-mi pace-n sufletul meu,
Cuvântul Tău să-l aline
Când îl primești lângă Tine.

Doamne, dă-le un cuvânt,
Să îmi pună pe mormânt
Cruce din tot ce-i pe lume,
Cu o dată și un nume.

Tot să îmi aduc aminte
De-ăle vremuri, din-nainte,
Când trăiam printre cei vii,
Cu lacrimi și bucurii.

Doamne, de mă vrei un gând,
Spune-mi Tu unde și când
Cu rost să mă pregătesc,
Viața-n har să mi-o sfârșesc.

Să mă fac Doamne, mai bun,
Oamenilor să le spum
Că a trăi nu e rău
De trăiesc în rostul Tău.

Dar, Doamne, cât sunt de mic,
Te rog, amână un pic;
Dă-i, în scris, poruncă morții
Să nu-mi fure încă sorții;

Lasă-mă să mai trăiesc
Tot prin neamul omenesc;
Lasă-mă să mai îndur
Viața, și-o să vin. Ți-o jur!

Desculţ prin iarba udă

De vrei înţelepciunea serii,
Îţi trebuie,-n apusulverii,
Şoapte din ruginia toamnă
Căreia vântu-i zice Doamnă.

De ceri, în zori, puterea pietrei,
Îţi trebuie credinţa vetrei
Ce ţine căldura din foc,
Înnobilând al vieţii joc.

Să poţi trăi senin şi blând,
Îţi trebuie pace în gând
Şi zilele ce ţi-au lăsat
Strămoşii tăicând au plecat.

Când vrei să vezi în viitor,
Întreabă visul fără nor,
Ce-n ochii din cristal de-amurg
Pune lacrimi care nu curg.

De vrei voinţa din descânt,
Din viață ia dar de cuvânt
Ce îl cunoști și poți să-lpui
În “tuturor”, sau “nimănui”.

Să dai păcatul pe iertare,
Îţi trebuie, din cer, chemare;
În locul lui tu poţi să ceri
Numai atât cât poţi să speri.

Să-ţi vindeci inima de dor,
Găseşte-ţi aripi pentru zbor
Şi trandafirul de rubin,
Pictat pe vas de cer senin.

De vrei să mângâi ce iubeşti,
Deschide-i carte cu poveşti,
Pune-i petale de suspin
În legământul spre divin.

Pentru curajul de-a trăi,
Va trebui, pe loc, să ţii
Doar amintiri ce le-ai găsit
Topind uitarea de granit.

De vrei puterea din pământ,
Îţi trebuie un fir de cânt
Şi timp, ce vrea să te audă
Când mergi desculţ prin iarba udă.

Clipa despărțirii

Stăpân pe-a timpului aripă, ești în iureșul despărțirii,
Când tu pătrunzi taina unirii eternității cu o clipă;
Seren, dar trist, regăsești drumul. Scurtă și grea a fost oprirea
Pe care-o treci în amintirea ce se destramă-ncet, ca funul.

Arunci în negură durerea și suferința prinsă-n gânduri;
Vei încerca, cu albe rânduri, din dor să-ți mai aduni putera
De a privi către lumină, prin întuneric ce te-ar duce
În lumea-n care a ta cruce zace frântă în neagra tină.

Îți făurești, din suflet, scut și-ți aperi, îndârjit, speranța
Că tu vei regăsi substanța din care viața a-nceput;
A ta dorință-i ca o torță ce arde când treci infinitul;
Poți să îți vezi împlinit mitul - a rugăciunii tale forță -.

Ți se dechid multe firide ce îți aprind viața trăită
Între tăcere și ispită - păcate din plăceri silfide -.
Ți se oferă doar o șansă ca tu să îți înfrângi natura,
Să stergi viciul, mândria, ura; privești uimit, ești ca în transă.

Regretul stă să te rănească, iertarea nu vrea să te-asculte,
Greșeala ta știe prea multe, chiar dacă este omenească.
Vei rămâne numai cu tine, orb, mut și surd, cerșind pomană
Pentu suflet ce n-are hrană - învățăturile divine -.

Stăpân îți va fi doar abisul, când oferă cântecul morții
Ce îți închide poarta sorții și-ți șterge ”doar” gândul și visul;
Asculți, fără să vrei, la cântul ce zboară-n spațiul dintre stele,
Niciodată atins de ele, și-al cărui glas este doar... vântul.

Dar tu nu ai uitat îndemnul pe care soarele ți-l spune,
Chiar și în clipa-n care-apune, de a trimite în zări semnul
- O literă de foc, un nume - făcut de Cel ce a-nviat;
Îți arată că a aflat: vrei să revii în a ta lume!

Te-ai regăsit! Umil te-nchini, vezi lumea ce te înconjoară
Înlăuntru și în afară, ștergi lacrima, apoi suspini,
Căci ai pătruns taina unirii eternității cu o clipă,
Stăpân pe-a timpului aripă, dar NU în clipa despărțirii.

Simona Vasilescu

Ceruri

E mult mai cerebral decât se știe,
Destul de neorânduit și înfocat,
Încercuiește viața-n frenezie,
De mii de ani alinul ne-a redat.

Prin iarnă potrivește haine groase
Din faguri aurii, țesute-n tihnă !
E cerul cu petalele întoarse
Ce-și ferecă ferestre spre odihnă !

Din poezii nescrise, dedicate,
Coboară, se ridică dintr-o dată
Mandale cu lumină-ngemănate,
Șoptind ritmat că lumea e bogată !

Prin cristaline ghețuri răbdătoare,
Din poezii nescrise, cu iubire
Mă las îmbrățișată azi de ceruri,
În câmpul alb pătruns de împlinire !

Anotimpuri

Uneori mă rostogolesc în somn
Pe partea cealaltă a planetei,
Prin primăvara cu livezi înflorite,
Cu rostopască, toporași și lăcrămioare.

De-atâta rouă clar-ademenită,
Mi se umplu văile tălpilor,
Nasturii cămășii se rup de căldură
Când vara crește sub copaci și-n soare!

De bucuria ei săltând pe deal,
Prin glasuri de copii, se întețește
O toamnă plină-n coșuri de belșug,
Pe aripi de inteligențe călătoare .

Și albul are rând peste Carpați,
Ca hainele de lână strămoșești.
Când iarna are chef de foc și jar,
Cum poți, să te oprești din sărbătoare?

Primind povestea darului din rai,
Mă uit la mâini să înțeleg că-s toate
Unite ca un cardamom de bucurie
Care în piept se-așează cu ardoare !

Fără să sting lumina

Azi, stau desfășurată dincolo de cer,
Atât sunt de departe de picioare !
Sunt dezinteresată de mister,
Îmi fuge timpul vieții din strânsoare.

Aș sta atât de mult înșiruită,
Ca să miros în curcubeu grădina,
Sălbăticia în smirdari sporită,
Fără să îmi doresc să sting lumina !

Iar asta-nseamnă să opresc o roată,
Să rup din spițe cosmice de dans...
Și m-ar invinui mai mulți, deodată !
Eu, totuși, voi opri un nou balans !

Deja, paharele cu vin de-ACASĂ,
Plutesc spre pământeni înviorați.
Din dragostea profund armonioasă,
O lume nouă naștem prin sorii activați.

Firească e dorința și ușoară !
Și dacă am urcat să-ți dau o veste,
Să ai încredere, că orice scară
Va undui iubirea-n tot ce este!

.

Mihail Ghițescu

POPAS ÎN MEMORIE

CAPITOLUL X

(continuare din numărul trecut)

\- Ce ai vrut să comunici cu evreii de la groapa de gunoi? Cunoști foarte bine politica Reich-uui față de această minoritate care trebuie să dispară! Puritatea poporului german trebuie să rămână nealterată.

La încheierea programului când ne întoarcem la școală va trebui să dai o explicație.

\- După cum știi am încercat să-i explic că am făcut acest gest dintr-un sentiment de umanism, dar comandantul nici nu a vrut să audă. A comandat la dreapta și înainte marș.

Instrucția de tragere cu arma la poligon s-a desășurat ca de obicei în condiții normale, iar în după-amiaza acelei zile, când ne-am întors la școală, am fost invitat să mă prezint la comadantul școlii, însoțit de ofițerul român, locotenentul Alec Predescu, cel care era la curent cu întreaga noastră activitate și informat în cazul comiterii unor abateri de la conduită impusă de regimul militar obligatoriu. Întrucât acesta nu participase la instrucția de tragere în poligon, l-am informat despre fapta mea care a produs scopul acestei convocări la comandantul școlii.

Locul stbilit pentru a se desfășura această ședință a fost sala de programări, adică o cancelarie în care se întâlneau ofițerii instructori, care se ocupau zilnic de pregătirea viitorilor ofițeri. În esență, echivalent cu sistemul nostru școlar – o cancelarie a profesorilor.

Până în prezent, nici eu și nici un alt coleg român nu avusese prilejul să pătrundă în acest spațiu.

În general, pavilionul principal în care funcționa centrul de comandă al acestei importante instituții militare e constituit dintr-o clădire reprezentativă cu două etaje, și era deservit de militari bine instruiți constituind garanția că absolvenții vor fi militari de elită, capabili să-și îndeplinească cu spirit de sacrificiu îndatoririle ce le vor fi încredințate de comandanții unităților militare în care vor fi repartizați.

Clădirea avea un subsol destul de spațios care în ultimul timp fusese consolidat astfel ca să reziste cu brio în cazul unor bombardamente aeriene.

Am urcat cele opt trepte pe platforma de la intrarea în corpul clădirii școlii unde urma să mă prezint la raportul solicitat de ofițerul german. Ajunși la ușa de intrare, însoțitorul meu a apăsat pe clanța de intrare și după ce a făcut primul pas în interior, ostașul care legitima pe cei care nu făceau parte din aparatul școlii erau lăsați să intre după ce se legitimau. Însoțitorul meu i-a explicat că este vorba de o convocare a conducerii școlii și nu de o vizită intempestivă. Conform consensului pe care îl avea ostașul de la intrare ne-a permis intrarea după ce a contactat telefonic conducerea școlii.

Comandantul român care mă însoțea cunoștea foarte bine topografia instituției, eu însă luam contact pentru prima dată. Așa cum bănuiam, instituția era bine întreținută confirmându-se ordinea, curățeania și sobrietatea germană. Ofițerul român care veghea asupra noastră cunoștea topografia instituției așa că alături de el am parcurs coridorul bine iluminat până am ajuns în fața unei uși în care s-a oprit și înainte de a apăsa clanța mi-a atras atenția să nu mă intimidez și să răspund fără complexe la întrebările ce-mi vor fi adresate de cei din conducere.

Când am pășit înauntru, în sala de consiliu a școli, am simțit că un val de căldură mă cuprinde din cap până în picioare și ca să nu pic m-am prins de vestonul căpitanului. Sala era aproape cum îmi imaginasem, o încăpare destul de spațioasă, cu o masă lungă, acoperită cu o față de masă de culoare cafenie, cu scaune tapițate în aceeași culoare, de o parte și de alta. La această oră nimeni nu era la masă. În fundul camerii, adică în fața mea, un piedestal cu o înălțime de aproximativ 25 de centimetri pe care era așezat un birou decorat cu ornamente sculptate la care un om în uniformă răsfoia niște hârtii.

Personajul în uniformă pe care eu nu-l văzusem niciodată era comandantul școlii, generalul Friederic Hautman. Pe peretele din spatele lui era un tablou cu rame aurite în care era fixată fotografia color a führer-ului Hitler, încadrată de drapelul Germaniei. Mai jos, în dreapta lui, tabloului mareșalului Göring, iar în stânga pe cel al lui Himmler, șeful Gestapoului. Comandantul școlii aruncându-și privirea spre noi ne face semn să avansăm și să ne așezăm pe primele scaune.

Răspunzând indicației ne-am așezat pe scaunele din față. La un semn pe care eu nu l-am sesizat au intrat pe o ușă din spatele biroului încă patru ofițeri superiori,

profesori ai şcolii care s-au aşezat deoparte şi de alta a directorului.

Fără niciun fel de protocol, comandantul şcolii întorcându-şi privirea spre noi se adresează direct căpitanului Predescu.

- Herr Hauptman... Domnule căpitan ştii de ce a fost necesară această convocare la conducerea şcolii.

Căpitanul Predescu era un om destul de diplomat ca să poată contracara acuzațiile destul de fragile care mi se adresau.

- Herr General... Domnule general, am onoarea în primul rând să vă adresez omagiul şi salutul meu de ofiţer român, cu menţiunea că incidentul care a declanşat această convocare mi se pare minor şi lipsit de importanţă. Totodată nu pot decât să-mi exprim cu sinceritate satisfacţia că vă reîntâlnesc, oferindu-mi prilejul de a admira pentru rezultatele strălucite în educarea şi formarea profesională a viitorilor temerari ai aerului.

- Domnule căpitan, vorbele aste în acest moment mi se par fără obiect şi să clarificăm comportamentul inadecvat al cadetului Răileanu Ştefan, care a încălcat grav conduita de elev al unei şcoli de aviaţie germană. Gestul pe care l-a făcut la groapa de gunoi a oraşului Halle este fără precedent şi jignitor faţă de poporul german.

Aş vrea să vă amintesc, că poporul german este o naţiune de elită, superioară celorlalte popoare, descoperire făcută de oamenii de ştiinţă contemporani, şi are misiunea istorică de a elimina pentru purificarea speciei umane fiinţele inferioare, printre acestea aflându-se în prima linie iudeii şi ţiganii. În bună parte, pe teritoriul Germaniei şi în ţările ocupate, evreii şi ţigani au fost identificaţi şi în bună parte reţinuţi şi internaţi în lagăre de exterminare. Pentru o evoluţie superioară, lumea modernă de azi are nevoie de această purificare etnică.

Gestul săvârşit de Răileanu constituie o sfidare la adresa poporului german. A arunca unor proscrişi monede germane constituie un act de insultă a celei mai valoroase monezi cu putere de circulaţie internaţională, desconsiderând prin acesta calitatea de putere dominantă a statului german. Nu este vorba de câte „Mărci" însumau acele monezi divizionare aruncate la groapa de gunoi, ci şi gestul în sine, care nu poate rămâne nepedepsit. Dacă un cadet german ar fi săvârşit o asemenea faptă ar fi fost imediat eliminat din şcoală. Mai dificil ar fi dacă va fi sesizat Gestapoul.

Auzind această învinuire mi-am dat seama că interpretarea faptei era foarte gravă, dar era falsă şi tendenţioasă, deoarece este fără obiect, şi în afara convingerilor mele faţă de acea instituţie în care eram şcolarizat, şi îndeosebi faţă de poporul german. Solicitat să explice şi să justifice gestul meu, am răspuns că nestăpânind prea bine limba germană, rog comandantul şcolii să accepte explicaţii competente din partea comandantului român care ne-a însoţit în marşul către obiectivul de instrucţie. Comandantul nostru, căpitanul Predescu, cunoscător al limbii germane, ştiind că va trebui să mă apere s-a pregătit anticipat şi fără dubii a fost la înălţime, explicând că incidentul pentru care se face atâta vâlvă este fals şi e păcat că forul cel mai apreciat de conducerea unei şcoli de talia celei din oraşul Halle se rătăceşte în naivităţi. Ca urmare, nu poate fi vorba de niciun fel de sancţiune.

În urma acestei concluzii, starea de groază care mă surprinsese s-a estompat, simţindu-mă pentru prima dată că sunt român, şi în momentele de cumpănă cineva mai puternic decât tine îţi întinde o mână salvatoare, străduindu-se să te scoată din mocirla în care ai intrat fără să conştientizezi că în realitate nu săvârşisem niciun act reprobabil, realitatea fiind o invenţie care ar fi compromis ideea de umanism. Cuvintele căpitanului Predescu m-au liniştit. De fapt, n-are rost să povestesc mai departe evenimentele pe care le-ai trăit şi tu alături de mine.

E adevărat că acel moment l-am trăit alături de tine şi atât eu cât şi ceilalţi colegi ne-am temut că vei primii pe nedrept o pedeapsă aspră pentru nivitatea ta. Că acum mi se pare nu naivitate, ci adevărată prostie. Acum povestea mi se pare că gâgă s-a trezit din coşmarul unei nopţi de iarnă. Ai haz când povesteşti şi te rog spune până la capăt păţania ta, care mi se pare ca o secvenţă din poveştile soldatului Svejk.

- Fane, care trăise dar nu regreta momentele pe care le trăise cu teamă, după o pauză reluă.

- Acum, când mă aflu acasă, totul mi se pare ca un eveniment pe care trebuie să-l uit, deoarece dintr-o naivitate a mea putea să-mi schimbe soarta. Tu cunoşti foarte bine rigoarea nemţească, care pentru un motiv nesemnificativ ar fi putut să mă exmatricuuleze şi să mă trimită în ţară. Intervenţia căpitanului nostru a fost capitală. Deşi conducerea şcolii realiza că totul e nesimnificativ şi fără urmări drept sau nedrept nu renunţau uşor la intenţia de sancţionare. În final, comandantul şcolii a rămas ferm pe poziţia sa de-a mă sancţiona, prevenind astfel de abateri pe viitor. Prima sancţiune propusă afirmând-o ca indulgentă a fost suspendarea soldei lunare, la care căpitanul Predescu a intervenit afirmând că lucrul acesta este suportat de statul român şi numai el poate să-l suspende, ori în acest sens n-are rost să se ajungă până acolo. După un dialog aprins între comandantul şcolii şi căpitanul nostru s-a ajuns la soluţia finală. Consemnarea în şcoală cu interdicţia de a părăsi localul. Consemnul va fi comunicat la poartă astfel că orice încercare de a părăsi şcoala va fi imposibilă.

- Gata, Fane, am ajuns la unitate. Povestea ta, deacum încolo o poţi povesti copiilor tăi, bineînţeles dacă o să-i ai.

La intrarea în unitatea militară garda de la poartă necunoscându-mă, m-a oprit, astfel că a trebuit să-i arăt documentul în care se confirmă că fac parte din efectiv şi momentan mă aflu în concediu.

(va urma)

Pușa Chiriță

APĂRĂ-TE DE PROPRIILE GÂNDURI ȘI DE GÂNDURILE CELORLALȚI

Însănătoșește-ți viața, știind că dușmanul lui bine este mai bine si mai putin înseamnă mai mult. Astăzi mai bun ca ieri, mâine mai bun ca astăzi.

Fiecare cuvânt are consecințe și, fiecare tăcere, de asemenea.

Viața este o stradă cu două sensuri, de aceea oferă altor oameni ceea ce vrei tu să primești (adaugă-le valoare).

Timpul trece precum trece o părere și, crezi că ai emoții noi când, de fapt, nu sunt chiar atât de noi, se poate spune că le-ai mai trăit în trecut, erau doar concluziile unei experiențe trăite și acum ți le-ai amintit doar pentru că cineva ți-a apăsat niște butoane.

Am învățat să reacționez și acum perpetuez acest obicei, creînd dezechilibru în tot ceea ce simt percepând neiubirea.

În Univers totul este simplu, chiar dacă nu pare și poți să ceri ghidare oricând și oriunde te afli. Cer să fiu inspirată în fiecare seară, înainte să adorm. Ce să fac? Ce să gândesc?

Îl observ pe cel din fața mea vorbindu-mi, ce spune, cum o face, iar dacă simt ceva în legatură cu asta, înseamnă că este o oglindă ce-mi proiectează un aspect al comportamentului meu.

Pentru a fi inspirată am nevoie să-mi curăț mintea de gânduri și doar atunci pot primi de la Dumnezeu răspunsuri. Ca atare îmi creez un spațiu mai mare între gânduri și respir conștientă fiind de mine.

Stau și mă întreb: Și dacă aș începe să cred în mine în loc să cred în cineva sau în ceva din afara mea, din exterior? Și dacă aș crede că doar eu pot schimba ceva în mine, în propria-mi mentalitate și m-aș pune în starea de a fi în care se află un om care ia o substanță placebo? Mă întreb: oare chiar să fie nevoie să luăm o substanță pentru a ne schimba starea de spirit, pentru a ne putea schimba percepția despre un lucru anume, sau o stare fizică a corpului, orice?!

Cum s-ar traduce asta: De ce să depindă caracterul și comportamentul unui om de faptele și vorbele altui om?

Știu că omul este produsul mediului în care trăiește.

Știu că empatia înseamnă abilitatea de a cunoaște și simți emoțiile altor oameni, iar simpatia este sentimentul de compasiune pe care îl pot avea. Dacă sunt în același mediu cu o persoană cu energie și gândire negativă, atunci trebuie să știu cât de toxică este energia pe care o resimt ulterior.

Să nu depind de părerile altui om, oamenii au scopuri și viziuni particulare viețilot lor și care nu coincid cu ale mele. Fiecare dintre noi vede altfel lumea și viața, cu alte perspective asupra aceluiași lucru observat și atunci, de ce m-ar interesa să vreau să fiu aprobată ori iubită de toată lumea?!

Îmi spun:

Fii prezentă și compasivă la adresa propriei persoane și nu-i judeca pe ceilalți. Creează-ți un câmp energetic care să te protejeze de influența opiniilor altor oameni, este responsabilitatea ta să-ți gestionezi unicul și atât de limitatul buget de energie pe care il ai.

Nu-ți propune ca obiectiv să-i schimbi pe oamenii care îți aduc prejudicii de orice natură și ignoră-le energia negativă plecând din mediul lor.

Învață să spui NU! simțindu-te în regulă și în același timp liberă de judecata oricui. Paraziții au nevoie de o gazdă, un mediu pentru a supraviețui, iar când le acorzi atenția ta, atragi energia lor distructivă. Stai în natură, concentrează-te pe ce ai de făcut, respiră conștientă fiind de corpul tău și dezvoltă-ți capacitatea de a respinge energia altor oameni care te atrag în discuții inutile și atât de distructive pentru a nu-ți afecta dispoziția.

Asumă-ți responsabilitatea pentru propriile emoții și controlează-ți gândurile care-ți vin pentru a nu acorda atenție într-un sens nesuportiv propriei persoane.

Gândurile de un anumit tip vor atrage gânduri asemănătoare amplificat și vei vorbi și acționa conform lor.

Propria ta percepție despre tine însăți este mai profundă și marcantă decât înseamnă pentru alții.

Nimeni nu are putere asupra ta fără acceptul tău intrinsec și mai mult decât o ai tu în raport cu tine.

Propria imagine de sine valorează atât de mult, cum nici nu-ți poți imagina, ea este cea care îți determină gândirea, comportamentul, acțiunile.

Asumă-ți raspunderea pentru modul în care reacționezi și te vei regăsi într-o nouă relație cu tine însăți.

Fă o artă din a ști să te protejezi de energia altor oameni. De ce ar depinde felul tău de a fi, caracterul tău de faptele și spusele altui om?

Apreciez pe acel om care mă face să văd altfel ceea ce văd în fiecare zi și nu numai atât, dar și care scoate la suprafață cea mai bună variantă a mea. La fel cum spunea Lewis Carroll în *Alice în Țara Minunilor*: „Totul are o morală, trebuie doar să fii capabil să o găsești”... și apare starea modificată de conștiință dându-i o valoare pozitivă, adaug eu

Constance

(va urma)

PREMIERĂ NAȚIONALĂ!

Jules VERNE

Frritt - Flacc

(continuare din numărul trecut)

Traducerea:

Alexandru Boroiu

V

Doctorul și bătrâna urmează conturul micilor golfuri ale litoralului. Marea este albă, de un alb livid - un alb de doliu. Strălucește spârgându-se în liniile fosforescente ale crestelor valurilor, care par să verse licurici pe plajă.

Amândoi înaintează astfel până la un ocol al drumului, între dunele vălurite, unde măturile și pipirigul se ciocnesc ca nişte baionete.

Câinele se apropiase de stăpânul său și părea să-i spună: „Haide! O sută douăzeci de fretzeri de pus în seif! Așa se face averea! Încă o parcelă de vie! Încă o farfurie cu supă seara! Încă o bucată de carne pentru credinciosul Hurzof! Să îngrijim bolnavii bogaţi şi să le îngrijim… conturile! "

În acel loc, bătrîna se oprește. Cu degetul tremurând, ea arată, în umbră, o lumină roșiatică. E casa lui Vort Kartif, pescarul.

- Acolo? întrebă medicul.

- Da, răspunse bătrîna.

- Ura! răsuflă câinele Hurzof.

Brusc, Vanglor izbucneşte, scuturându-se până la bază. O jerbă de flăcări cu cenuşă se ridică până la zenit, străpungând norii. Doctorul Trifulgas este răsturnat la pământ dintr-o dată.

Înjură într-una, se ridică şi priveşte în jur. Bătrâna nu mai este în spatele lui. A dispărut în vreo deschizătură a pământului sau a zburat purtată de ceață?

Cât despre câine, el este încă acolo, stând pe picioarele din spate, cu gura deschisă şi felinarul stins.

- Cu toate acestea, vom merge mai departe! murmură doctorul Trifulgas.

Cinstitul om și-a primit cei o sută douăzeci de fretzeri. Trebuie să-i câștige.

VI

Doar un punct luminos, la o jumătate de verstă. Este lampa muribundului, poate a omului mort. Iată casa pescarului. Bătrîna a arătat-o cu degetul. Nu poate fi nicio greșeală.

În mijlocul rafalelor de vânt șuierătoare, a plesnetelor de ploaie în vacarmul furtunii, doctorul Trifulgas merge cu paşi grăbiţi.

Pe măsură ce avansează, casa se profilează mai bine, fiind izolată în mijlocul landei.

Este absolut remarcabil cât de mult seamănă cu cea a doctorului Trifulgas, casa Şase-Patru din Luktrop.Aceeași dispunere a ferestrelor pe fațadă, chiar și o mică ușă arcuită.

Doctorul Trifulgas se grăbeşte cât de mult îi permite vijelia. Uşa e întredeschisă, nu trebuie decât să o împingă. O împinge, intră, și vântul o închide în urma lui, trântind-o.

Câinele Hurzof, afară, urlă, cu pauze de tăcere, precum cântăreții între versurile unui psalm din Rugăciunea celor patruzeci de ore.

Ciudat! S-ar zice că doctorul Trifulgas s-a întors în propria lui casă. Dar nu s-a rătăcit. Şi nu a făcut niciun ocol. El este la Val Karniou, nu la Luktrop. Și totuși, același coridor, jos și boltit, aceeași scară curbă din

lemn, cu balustradă înclinată, uzată de frecarea mâinilor.

El urcă.Ajunge la etaj. În fața ușii, o lumină slabă se strecoară pe jos, la fel ca la Șase-Patru. Este o amăgire?

Este o halucinație? În lumina slabă își recunoaște camera - canapeaua galbenă, spre dreapta, vechiul cufăr din lemn de păr, spre stânga, seiful tapiţat, unde intenționa să-și depună cei o sută douăzeci de fretzeri. Iată fotoliul său cu perne de piele, iată masa lui cu picior răsucit, şi deasupra, aproape de lampa care e pe cale să se stingă, Codexul său, deschis la pagina 197.

- Ce am, oare? murmură el.

Ce se întamplă cu el?I se face frică.Pupilele ochilor i s-au dilatat.Corpul lui parcă s-a contractat, s-a micşorat. O transpirație rece îi îngheaţă pielea, pe care simte cum i se zbîrleşte părul.

Dar grăbește-te odată! Fără ulei, lampa este gata să se stingă – şi muribundul la fel!

Da, patul este acolo - patul său, cu coloane, cu baldachin, la fel de lung cât este de lat, închis cu perdele cu falduri mari. Este posibil ca să existe acolo palatul unui pescar nenorocit?

Cu o mînă care tremură, doctorul Trifulgas apucă perdelele. Le deschide şi priveşte.

Muribundul, cu capul afară din pături, este nemișcat, ca la capătul ultimei sale suflări.

Doctorul se apleacă asupra lui…

Ah! ce strigăt, la care răspunde, afară, un sinistru urlet de câine.

Omul pe moarte nu este pescarul Vort Kartif! Este doctorul Trifulgas! El este cel lovit de congestie – el însuşi! O apoplexie cerebrală, cu acumulare bruscă de serozități în cavitățile creierului, cu paralizia corpului pe partea opusă celei în care se află sediul leziunii!

Da! este el, pentru care au venit să-l căute, pentru care s-au plătit o sută douăzeci de fretzeri! El, care, lipsit de inimă, refuza să meargă să îngrijească pescarul sărac! El, care urmează să moară!

Doctorul Trifulgas este ca nebun. Se simte pierdut. Accidentele vasculare se înmulţesc din minut în minut.Nu numai toate funcțiile de control sunt suprimate, dar mișcările inimii și ale respirației vor înceta. Și totuși, nu și-a pierdut în întregime cunoștința de sine!

Ce se poate face? Să reducă masa sângelui cu ajutorul unei emisii de sânge? Doctorul Trifulgas e mort, dacă ezită…

Se practica încă sângerarea pe vremea aceea şi, ca și acum, medicii vindecau de apoplexie pe toţi cei care nu erau de murit.

Doctorul Trifulgas îşi apucă trusa, își trage lanseta, înţeapă vena braţului dublurii sale: sângele nu mai vine în propriul braț. Îi frecţionează puternic pieptul: mişcările propriului piept se opresc. Îi arde picioarele cu pietre fierbinți: picioarele proprii se răcesc.

Atunci dublura sa se ridică, se zbate, îşi dă ultima suflare...

Şi doctorul Trifulgas, în ciuda a tot ce a putut să facă prin ştiinţa lui, *moare în propriile mâini*.

Frritt !... Flacc !

VII

Dimineața, în casa Șase-Patru, nu se găsea decât un cadavru - acela al doctorului Trifulgas. A fost pus în sicriu și a fost condus cu mare pompă în cimitirul din Luktrop, după atâția alții pe care el îi trimisese acolo - conform uzanţelor.

Cât despre bătrânul Hurzof, se spune că, din acea zi, el aleargă prin landă, cu felinarul său reaprins, urlând ca un câine pierdut.

Nu știu dacă este așa, dar se întâmplă atâtea lucruri ciudate în acest ținut al Volsiniei, mai exact în apropiere de Luktrop!

De altfel, o repet, nu căutați acest oraș pe hartă. Cei mai buni geografi nu au putut încă să se pună de acord asupra situării sale în latitudine - nici chiar în longitudine.

Aurel Hernest

ÎN CHIRIA TIMPULUI (fragment)

O mai pățisem și anii trecuți dar, acum, eram hotărât să nu mai fiu un mucos ușor de păcălit. Credea el, nenea Ricuță, că și în primăvara aceasta îi va ține șmecheria cu: „Du-te acasă și culcă-te nițel, că viu eu și te scol când sunt gata de plecare!”; nu numai că aveam de gând să nu mă las dus de nas ba, mai mult, să-i fac o surpriză, chiar dacă riscam ca după aceea să-mi rupă urechile, presupuneam... Presupuneam, pentru că așa mă amenința când mă chema să-l ajut la încărcatul oalelor în căruță: „Guriță, mergi mă, încet, că dacă te

împiedici și-mi spargi oalele, îți rup urechile, ai auzit?" „Păi să nu mi le rupi, că apoi cu ce mai aud?!", îi dădeam și eu răspunsul pe care-l consideram atunci potrivit, dar nu-mi întrerupem lucrul și nici ritmul... Încercam să fac treabă bună pentru ca să-și țină promisiunea cu care mă amăgea când simțea că mai căscam gura prin bătătura casei lui, cu oalele între degete: „Hai, că dacă încărcăm repede, te iau cu mine pe Vlașca, să te plimbi! Îmi ții de urât, strigi pe uliți cât de tare poți: „Hai la oale, băă!", mă ajuți să le vând, că doar tu știi unde le-ai pus pe fiecare, după mărime, ții de gura sacului când oamenii ne vor plăti cu boabe... ".

Aproape toți din sat, care plecau cu oale de vânzare pe Vlașca, ori aveau copii ori se ajutau între ei... Nea Ricuță n-avea copii și nici nu părea să aibă prieteni... „Ori nevastă, ori prieteni!", l-am auzit zicând odată, într-o discuție cu cineva pe care nu-l cunoșteam. Atunci n-am prea înțeles de ce nu e bine să ai și nevastă și prieteni, dar în anul când l-am păcălit și-am plecat cu el, fiind ceva mai mare, lângă un foc făcut între căruțe, după ce olarii au golit mai multe căni de vin, Ricuță a explicat pe de-a dreptul cum stă treaba. Unii i-au dat dreptate, alții au tăcut, gândindu-se că au lăsat în sat și neveste și prieteni. Doar cineva l-a contrazis, fără a i se adresa direct: „Băi, fraților, dacă nevasta vrea s-o facă, o face și cu tine de mână!... Cu prieten sau cu străin, nu contează! Acuma, noi stăm aici și bem o găleată de vin – da, chiar era vorba de o găleată plină cu vin adusă din sat în schimbul câtorva urcioare nesmălțuite – și femeile noastre, pe-acasă, cine știe cu cine beau și petrec; apoi îl bagă și în așternut, că după un timp li se pare rece! Păi!..."

Și în anul acesta, înainte de Moșii de vară, mama s-a trezit cu el la poartă. „Am nevoie de Guriță la încărcat, pentru că la noapte plec. Puia – nevasta lui – trebuie să-mi facă bagajul, să-mi pună mâncare, are de săpat, are vreo două cloști de hrănit și mai încondeiază și la oale... nu prea mă poate ajuta... Hai, trimite-l p-ăla micu', pe Guriță, să-mi dea la mână oalele în căruță când le așez, că, ori îți plătesc, ori te ajut și eu când o să ai nevoie!"

Eu încă dormeam. Trăgea mama de mine, mă zgâlțâia, mă gâdila, mă pupa, zicându-mi: „Hai, Guriță, mamă, scoală-te, spală-te, îmbracă-te, că te așteaptă nen-tu Ricuță să-l ajuți la oale! Hai, puiul mamii, hai să mănânci, hai, du-te și dă-i oale la mână, că ne mai ajută și el cu căruța. Și, când o să te faci mai mare, te ia tovarăș pe Vlașca. O să cumpăr și eu niște oale gata făcute și te trimit cu el să le vinzi. O să vii cu bani și cu mulți saci de grăunțe, ca el!"

Așa mi-a zis în dimineața asta mama, iar eu, deși somnoros, am înțeles două lucruri: primul, că dacă vreau să n-o supăr trebuie să mă trezesc și să plec la mincinosul de Ricuță, iar al doilea, că nici anul acesta nu voi avea aprobarea ei pentru a pleca măcar tovarăș de drum, nu de afacere, cum visa.

După ce am înfulecat ceva, cu scamele de somn încă atârnând de pleoape, târșindu-mi pașii prin praful uliței, am luat-o, așa de-al dracu', pe ocolite, încercând să întârzii cât mai mult. Poate ajungeam aproape de prânz dacă niște câini, parcă anume dresați de Ricuță, nu s-ar fi repezit la mine urmărindu-mă și neslăbindu-mă din lătrat, până când le-am închis pe dinăuntru poarta olarului.

Acesta începuse treaba ajutat de nevasta lui. S-a bucurat când m-a văzut; n-a mai făcut glume despre obiceiul meu de-a dormi până aproape de prânz, de felul: „Bună dimineața la amiază!". Mi-a zis, doar binedispus: „Hai, mă, Guriță, că nu avem spor fără tine! Cu tanti-ta Puia mă apucă noaptea și tot nu reușesc să încarc!".

Deci am început treaba... Dar și vorba... pentru că nu întâmplător răspund la numele de Guriță. Nume despre care, abia când s-a strigat prima dată catalogul clasei întâi, am aflat cu mirare că nu e cel din certificatul de naștere și că, de fapt, mă numesc Grigore. Când învățătoarea a citit: „Pantazescu Grigore", privindu-mă cu subînțeles, eu m-am uitat în jur, crezând că era vorba de altcineva. Ba, mai mult, după ce a repetat apelul, făcându-mi semn cu capul să mă ridic, tot eu, exasperat de liniștea din clasă dar și nerăbdător să-mi vină rândul, am zis cât se poate de serios: „Absent!" iar unii copii, care mă cunoșteau, au izbucnit în râs. Și pentru că momentul strigării catalogului fusese unul solemn și plin de emoție, gafa mea, altminteri nevinovată, a destins atmosfera. Râsul, s-a luat de la unul la altul și, la un moment dat, chiar și la învățătoarea care, încă de la început, mi se păruse a fi o doamnă cam scorțoasă.

Acum, ce vină aveam eu că, toată lumea mă striga Guriță?! Mama, cu siguranță însă, avea! Ea îmi zisese, repetat, Guriță, pentru că, până la patru ani și jumătate nu scosesem niciun cuvânt pe gurița asta a mea. „Hai mă, Guriță, spune și tu mamii tale o vorbuliță!" se tot ruga de mine și aștepta și ea, ca orice mamă să se audă strigată de pruncul ei; mai aștepta să vină și alte cuvinte, așa, pocite, cum ies ele pentru prima dată din gura fiecăruia dintre noi când suntem mici și care rămân amintiri nostalgice în familie. Ce n-a încercat cu mine?! M-a pus să repet cuvinte simple, mi-a făcut slujbe, rugăciuni și a dat acatiste la biserci pentru dezlegarea vorbitului, mi-a dat să beau apă neîncepută din clopot, m-a dus la o babă care m-a crestat sub limbă... În zadar! Până la patru ani și jumătate cuvintele nu voiau să-mi iasă din gură, ci doar niște mormăieli. În schimb, alintul din rugămintea mamei mi-a devenit adevăratul nume. Eu mi l-am însușit, pentru că, oare, ce puteam face?!

Dar și când am început să vorbesc, să te ții! Era de ajuns să mă bagi în seamă, că nu mă mai opream! Aveam atâtea idei îndesate în capul meu încă de când începusem să înțeleg ce e una, ce e alta! Cum mult timp nu le putusem elibera sub formă de cuvinte, după minunea vorbirii, se călcau între ele să iasă cât mai repede afară. Acuma, gurița nu-mi mai tăcea, iar al

doilea nume pus de mama chiar mi se potrivea. De fapt, nici nu-mi amintesc să mă fi auzit strigat vreodată Grigore, ci doar Guriță.

...Și așa am ajuns ca în prima zi de școală să nu-mi recunosc numele de botez și să spun despre mine că sunt absent...

– Mă, Guriță, mi-a zis nenea Ricuță, câți ani ai?

Se pusese în genunchi pe un maldăr de fân din care lua câte-o mână, câte-o mână, vârând-o între oalele pe care eu i le aduceam: două într-o mână, două în cealaltă. Făcea asta ca să nu se lovească între ele.

– Păi, nu știi? l-am întrebat și eu, oarecum jignit de faptul că în fiecare an, de când îl ajut să încarce căruța, îi spun, iar el nu ține minte.

– Nu, nu știu! Mi-ai spus?! Sau, dacă mi-ai spus, am uitat. Așa suntem noi, ăștia mai bătrâni, uităm!

M-am uitat la el. Nu am descoperit semne de bătrânețe față de anul trecut. Dacă se referea la cei câțiva cârlionți puțin albiți din perciunii crescuți în neorânduială, era prea puțin! În rest...

– Am zece...

– Zece?! Bă, ce mare te-ai făcut! De-acu îți cam miroase a fete...

– Adică? l-am întrebat mirat.

– Nu știi ce e aia? E atunci când... Hai, fuga, taică, mai adu un rând de oale de la tanti-ta Puia și când vii, îți explic!

Mi-am luat viteză, am înșfăcat de data asta câte trei oale în fiecare mână și m-am întors aproape în fugă la căruță.

– Mergi încet, Guriță taică, mi-a strigat olarul și auzindu-l am luat-o la pas. Mi-am adus aminte de amenințarea cu ruptul urechilor și nici nu voiam să fac pocinogul de a-i sparge vreo oală, supărându-l.

– Zici că nu-ți plac fetele? a reluat nenea Ricuță discuția.

– N-am spus că nu-mi plac, i-am răspuns, ci că nu-mi miros în niciun fel. Alea cu care mă joc eu cred că se spală de mai multe ori pe săptămână, cu săpunuri bune, că miros chiar frumos!

– Ha, ha, ha! a râs olarul, auzindu-mă. Pune-le aici, m-a îndemnat, făcându-mi semn unde să-i las cele două oale din mâna mea, și mai fă o tură! Când vii, te lămuresc!

Bineînțeles, iar am luat-o la fugă spre tanti Puia care sta pe un scăunel și încondeia de zor cu var oalele roșii abia răcite după focul de o zi și o noapte care le arsese în cuptorul din colțul gospodăriei lor.

– Guriță, ție nu-ți place de nicio fată? Adică, n-o vezi că e frumoasă, n-ai vrea s-o pupi, s-o strângi în brațe, s-o mângâi?!...

– Ba da, pe Irina, fata părintelui. Chiar ea mi-a zis s-o prind, mă lăudai, dar când am luat-o în brațe a zis s-o las, că o dor țâțele... Deși eu n-aș prea fi vrut... Chiar mirosea frumos, părul îi era mătăsos, iar buzele umede parcă cereau să fie pupate... I-am zis, dar m-a respins: „Guriță, nu te uiți la tine că mai muci la nas? Dacă-ai fi cu câțiva ani mai mare decât mine, poate mi-ai plăcea, așa ce să fac cu tine, să te cresc?” Dar să știi, nea Ricuță, că n-o las în pace până nu recunoaște că n-am muci la nas.

– Vezi, asta înseamnă să-ți miroase a fete, Guriță, taică! a zis olarul îndesând ultima mână de fân. Adică să-ți placă una și să vrei să faci dragoste cu ea. Hai, mai adu un braț de fân și încă niște oale, apoi trecem la străchini, urcioare și altele... Lasă, că te duce taica în chirie, pe Vlașca, și găsim una-două acolo, cărora să nu le pese că mai ai muci la nas și să te joci pe săturate cu țâțele lor...

– Ricuță, nu ți-e rușine de copil să-l înveți la prostii, am auzit din spatele meu pe tanti Puia, care se apropiase cu un braț de fân tot pentru îndesat între oale. Mă, tu tot drăcii ai în capul ăla sec? Lasă copilul în pace să-și vadă de carte, nu de fete. Nu-l lua în seamă, tanti, că vezi bine, satana intră în om la bătrânețe; o ia razna și mai îndeamnă și pe alții să facă la fel. Tu, Guriță, ochii pe carte și mâinile la treabă, să-i ajuți pe ai tăi!

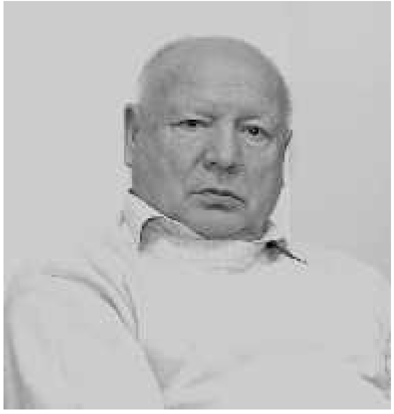
Am plecat ca din pușcă spre grămada de oale încondeiate, rușinat că tanti Puia trăsese cu urechea la discuția dintre mine și nenea Ricuță; chiar mi-era necaz că fusesem slobod la gură și-i povestisem olarului tărășenia prieteniei mele cu Irina. Pentru că, dacă tanti Puia auzise, de mâine satul va afla că eu am strâns-o de țâțe pe fata popii. La banca din fața casei lor se strâng toate femeile dimprejur când n-au treabă ori bărbații le sunt plecați pe Vlașca și de acolo sunt împrăștiate cele mai noi vești din sat. Bine că eu, mâine, voi fi departe de sat, în căruța lui nenea Ricuță și nici nu-mi păsa de Irina pentru că, ce, eu am pus-o să mă facă mucos!? Când o să mă întorc, după două-trei săptămâni, am să umblu cu nasul pe sus pentru că deja voi fi pupat trei-patru fete din satele pe unde am vândut oale. Sau... poate cinci ori șase, căci am să-i cer lui nenea Ricuță să-mi dea câteva oale din simbria mea, iar eu, în loc de plată, le voi cere câte un pupat...

– Auzi, bre, dar să mă iei cu matale, să nu mai faci ca anul trecut...

Vasile Munteanu

Excursie la Budapesta

Vorbind despre excursie în străinătate, acestea se reduceau numai la vizitarea țărilor din lagărul socialist. Practic se putea vizita URSS-ul cu frumoasele excursii de doua săptămâni, Bulgaria cu Nisipurile de Aur, Cehoslovacia cu renumita stațiune Karlovy Vary, Ungaria cu frumosul lac Balaton și cam atât. Pentru alte excursii în țări capitaliste, trebuiau avize la greu de la partid, de la poliție, de la securitate șamd, mai ales dacă ocupai și o funcție de șef de instituție, căpătarea pașaportului era și mai grea. Excursiile în țările socialiste se făceau pe bază de tabel – ca oile – iar ghidul excursiei era de obicei un salariat al UJT-ului cu acreditare specială de la securitate. Ghidul trebuia să îndeplinească niște obligațiuni în sensul că trebuia să cumpere cadouri pentru șefii lui și să facă o notă informativă obligatorie despre persoanele care au fost în excursie, ce activități au avut și cum s-au comportat, bineînțeles asta printr-o amplă caracterizare. În județele limitrofe ale graniței țării se trecea de multe ori cu ușurință la traficul zilnic de cumpărături, dar când era vorba de excursii mai ample, aprobările erau mai dificile. Era pe la mijlocul anului 198..., când am aflat că județul Olt are aprobare pentru o excursie la meciul de fotbal Ungaria – Romania, cu trenul. Am luat legătura cu ghidul care organiza această excursie, nea Titel - un barbat scurt, îndesat, cu un păr de nuanță roșcată, ochii albaștrii și mereu neras, alergîand într-o veșnică agitație, mereu grăbindu-se, de multe ori nu știa nici el unde. Ce era curios că multe județe din centrul țării aveau aprobare să organizeze excursii la acest meci, dar județele Satul Mare, Maramureș, Bihor, Arad și Timișoara nu puteau sș le organizeze. Am luat legătura cu nea Titel și m-am înscris la această excursie, iar pentru că aveam cazare și mic dejun câteva zile, a trebuit să ne luăm ceva mâncare la noi. Cum se spune la români, baza mâncării e în traistă. Socrul meu nu m-a lăsat până când nu m-a pus să cumpăr câteva kg. de piper negru de care știa el că de prin timpul războiului nu se găsea iîn Budapesta, bineînțeles că toți își luase cu ei tot felul de obiecte care sperau să le vândă și să facă ceva forinți, bineînțeles că în Budapesta era piper negru peste tot, și la tutungerie, așa că l-am aruncat imediat descotorosindu-mă de el. În Budapesta tot grupul a fost cazat la un hotel – *Ifiusag* – care însemna hotelul tineretului, ne-a transportat cu autocarul la Nepstadion.

Era un vacarm de nedescris, se striga Ria, ria, ria, Ungaria, Ungaria, Ungaria, România c..., România da, Ceaușescu nu, spectatorii aveau tot felul de obiecte de făcut gălăgie printre care niște spânzurători în care atârna steagul României. Numeroși din ei aveau un fel de obiecte din lemn care le învârteau și scoteau niște cârâieli iîngrozitoare. Am scos și noi din geantă imediat steagul mare al Romaniei și am început să strigăm tot grupul din rasputeri *Hai România*!! N-a trecut mult și a venit la noi o spectatoare, o maghiară, și ne-a spus să stăm jos și să băgăm steagul în geantă că nu mai poate răspunde de securitatea noastră. Bineînțeles că România a pierdut meciul cu 1- 0, iar la sfârșit practic m-am rătăcit de grupul de români. Eram disperat că nu mai știam cum să ajung la hotel. Auzisem de celebrul hotel Hilton care costa 1500 de forinți pe noapte, și la care nu-și permiteau să stea decât Ion Țiriac, Ilie Năstase, Arthur Ashe, eram bulversat total, mă gândeam să iau un taxi, dar ca să fie tacâmul complet uitasem numele hotelului. După vreo câteva ore mi-am revenit și mi-am adus aminte de traducerea numelui hotelului din limba maghiară în limba engleză. Am luat un taxi și am spus șoferului, în engleză, că vreau să merg la *young hotel* (hotelul tineretului). Taximetristul meu era școlit, un băiat deștept, și mi-a zis: „Sir, vreți să vă duc la hotelul *Ifhusag*?”. I-am răspuns relaxat: „igen, igen”, și după orele 23 am ajuns și eu în sfârșit la hotel, unde colegii mei erau disperați că mă pierdusem de ei. Stăteam în cameră cu soțul unei magistrate care avea mania arestărilor bazându-se după principiul, ea e cea mai corectă, iar toți din jurul ei sunt numai infractori.

Colegul meu de cameră era un băiat bun, liniștit, vorbea monosilabic și avea un păr dat pe spate, în stil eminescian. Avea toate calitățile, dar erau umbrite de un defect major prin faptul ca aduna sticle goale de prin holurile hotelului și de prin baruri, le dezlipea etichetele și făacea colecție de etichete. Mi-a povestit într-o zi că soția lui vrea să aresteze pe cineva și nu avea motiv, renunțase la principiul să-l arestăm pe „infractor” și după aceea să-i găsim motiv. Îmbrățisa dictonul, „să-i facem percheziție presupusului infractor, să-i găsim „probele”, iar dacă nu le găsim, i le plantăm noi, la care chemam și martori ca să fie dosarul complet. Într-o seară mi-a povestit cum știa el despre o percheziție făcută la un cetățean care colecționa sticle goale de wiskey, și găsindu-i vreo 5-6 saci de sticle, i le-a calculat ca și cum ar fi fost pline, și a fost dat imediat la

ilicit, i-am făcut și eu rost de câteva sticle goale de wiskey din bar, și le-am adus să le desfacă etichetele care după părerea mea nu se desfăceau nici dacă spărgeai sticla. Mi-a fost totuși de folos povestirea cu percheziția pentru ca și eu la Slatina, în garaj, aveam câțiva saci de sticle goale de băuturi și le-am dus imediat la malul Oltului și le-am făcut pierdute. Nu am putut pleca din Budapesta în ziua stabilită, nea Titel s-a pierdut de grup, grupul s-a împărțit în două și știam când o să ajungem la Slatina că nu o să ne aștepte o caracterizare așa frumoasă din partea ghidului nostru.Din bruma de forinți care ne rămăsese am reușit să luăm o camera la un hotel de mâna a doua – 2-3 stele, care se intitula *Central* sau *Capital*, sau cam așa ceva. Am stabilit ca să nu se urce toți o data, să se urce câte doi la un interval de timp în camera pe care o luasem noi. Când s-au adunat toți în cameră am observat că erau 22-23 de persoane, mai lipseau totuși vreo 14-15, despre care am aflat că s-au dus să doarmă îintr-un autobus. Ca să treacă timpul mai ușor le-am propus un joc, să spună fiecare câte un banc, și dacă le-a plăcut la ceilalți să fie premiat cu o gură de wiskey. Celălalt grup care a pretins că doarme în autocar, și de care se ocupa nea Titel, am înțeles că noaptea l-au părăsit și au ajuns la granița cu Austria. Au trecut prin grâu, au cerut azil politic si au intrat în lagăr. Noi nu am mai aflat nimic de atunci despre ei.

Dupa ora 10 am ieșit din hotel, tot așa doi câte doi cum urcasem, am eliberat camera și ne-am trezit plimbându-ne prin centru. Ne era foame, ne era sete, și ne gândeam cum să ajungem la gară așa epuizați. I-am adunat pe toți și le-am propus să găsescă o idee să facem și noi câtiva forinți, să ne luăm pâine și niște sucuri. Unuia dintre noi i-a venit idea cu autografele, cum unul dintre colegii nostrii semăna cu celebrul fotbalist Crișan, de la națională, ceilalți s-au așezat în spatele lui, câte doi, cu un pix și un petec de hârtie albă, dar și cu 20 de forinți, pentru a căpăta autografe. Nu după mult timp, s-au așezat și câțiva unguri la coada vrând autografe. Am făcut rapid rost de câteva sute de forinți pe spatele bietului fotbalist „Crisan”. Ne-am cumpărat pâine caldă, gogoși și sucuri, și ne-am îndreptat binedispuși spre gară, luând un autobus în care nu mai avea nimeni chef să scoată bilet, căci nu mai aveam niciun forint. Și uite așa, în loc să ne întoarcem la timp în țară am mai hoinărit câteva zile prin Budapesta.

Excursia cu trenul în Ungaria a fost plăcuta, plină de peripeții, dar nu aș mai fi vrut să o repetăm. Bineînțeles, la Slatina a fost mare scandal cum că de ce nu au fost convinși să urce în cameră la hotel și cei care au fugit, pretinzând că dorm în autobuz. Nea Titel a încasat o pedeapsă zdravănă și a fost retras pentru o perioadă să mai fie ghid la UJT.

Florin - Cornel Nicolescu

*

Împovărat de vină mă simt cât nu mă doare,
Să vă privesc, morminte ce pieptul nu-mi apasă,
Încarcerat un timp, ca într-o închisoare
În lumea azi străină, cât nu sunteți acasă.
Ca unei Frunze triste ce a căzut și lasă
Să treacă liber vântul prin creanga dezgolită,
O să–mi culegeți urma ce iarba o apasă
Ușoară ca sărutul pe inima zdrobită..
O urmă, o părere sau numai un regret,
Că ne-a rămas puțin din ultima vacanță
Cât pasul ce vă'aduce pășește atât de încet,
Dar lasă, fulger alb, o urmă de speranță.

*

Sub bolta liniștită, înaltă catedrală,
Coboară azi tăcerea pioasă și adâncă.
Regretele se sting sub ploaia verticală
Ce lasă cântec trist, în urmă, să vă plângă.
Să vă privesc, morminte ce pietul nu-mi apasă,
Atât mi-a mai rămas din marea mea iubire
Ca unei Frunze arse ce a căzut și lasă,
Pe ramul trist un loc străin la despărțire.

*

În lumea azi străină cât nu sunteți acasă,
Încarcerat mă simt ca într-o închisoare,
Împovărat de vină mă simt, că nu mă doare
Să vă privesc, morminte ce pietul nu-mi apasă.

*

Străin cât nu veți ști ce cântec sau cât dor
Au frământat această vremelnică'amăgire
Cândva că veți simți plecarea mea, un zbor
De bun rămas, în toamna ce-a stins o pâlpâire..
Îmi veți ghici sub talpă, când vă mângâi piciorul,
Durerea și întristarea că nu–mi culegeți slova
Pe care–am încrustat,ca pe' un răboj, tot dorul
Ce' înstrăinau, surori, Ardealul și Moldova.

*

Dar nimeni și nimic nu pot să ne despartă
Oricâte bariere sau ziduri înfruntați
Cât ne unește' o limbă ca o deschisă poartă
Ce' așteaptă să vă'întoarceți trecând peste Carpați.
Au mai rămas în urmă morminte fără cruci
Țărâna care pieptul, ușoară, nu vă' apasă
Atît cât vă simțiți acestei vetre prunci
Și'oriunde ași căzut, azi vă simțiți acasă.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Mireasma de cozonaci

Arta de a plămădi cozonaci ce dospesc în suflet…
Iubesc surâsul tău ancestral transmis prin vocea
ta angelică!

Presari esenţa nemărginirii în coca dospită pe sobă,
Îţi transmit telepatic cele mai înalte octave!

Văd pensula cum formează cărări prin tabloul naturii,
Vibraţie înaltă de supremă drăgălăşenie!

Primeşti adânca inspiraţie divină,
Susurul izvorului creaţiei totale!

Dansăm pe scena pictată în cele mai înalte vibraţii,
Sfredelim şoaptele gândurilor ascunse.

Aplicăm comprese de iubire în suflete angelice…
Reverberaţie, adâncă încrustaţie.

Miresme proaspete de zâmbete găsite printre stele
Zâmbiţi, căci amintiţi de mine în copilărie!

Voi, suflete

Primiți în simţiri, parfum de amurg.
Vă vreau, vă sărut, în sublim absolut
Prin vene, perene, îmi curg
Miresme din boabe de lut.

Simt seva albastră din purul izvor,
Iubirea-i acasă, un dor călător
Oriunde aş fi, mă simt ca în zbor!

Voi, suflete, să fiţi fericite,
Să vă simţiţi preţuite
Celulă-n celulă, o mare Unime,
Mănunchi de vlăstare împlinite
În valuri legănate uşor...

Sunt recunoscător

Astăzi este cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

Mulţumesc pentru iubirea ce o primesc, mă face să mă simt special, unic, frumos, talentat şi demn de iubire.

Toate transformările se produc la cele mai înalte octave, în cele mai înalte vibraţii, cele mai potrivite pentru mine, primesc tot ce este mai bun, mulţumesc Universului pentru razele din Soare cu care îmi mângâie inima.

Mulţumesc vouă, prietenilor, familiei mele!

Astăzi am constatat, încă o dată, că iubirea este cheia, ascultându-mi inima, iau cele mai bune decizii şi, astfel, cresc.

Din iubire, cu iubire, am parte de tot ce este mai bun pentru mine, sunt recunoscător, mulţumesc, vă iubesc!

Cel mai frumos este atunci când poţi oferi, de fapt, atunci primeşti cu adevărat, chiar dacă este doar o vorbă, un zâmbet, un masaj, o atingere, o îmbrăţişare… nu te costă nimic şi fac totul, pentru cineva poate însemna renaşterea, o rază de Soare, o sămânţă de iubire, o infuzie de fericire, un elixir.

Acolo unde este iubire, nu mai este loc de altceva, dar acest sentiment minunat, care te luminează precum flacăra veşnică, te duce pe cele mai înalte culmi ale adevăratei bogăţii.

Ce poate fi mai frumos, decât să iubeşti şi să fii iubit, retoric! Este sublimul, cel ce te face să te simţi viu, trăitor, să fii axat mereu în Soare!

Dragoş Mateescu

LUCEAFĂRUL DIN BOTOȘANI

A fost odata-n Botosani,
Demult, îndepărtat,
Din fii ai Moldovei, modești,
Luceafăr întrupat.

Și mulți erau ei la părinți,
Mandri în toate cele,
Precum Hristos sta între sfinți,
Și vraciul între iele.

În umbra candelei cu seu,
În odaița-ngustă,
Cu coatele roase de greu,
Eminescu se mustră.

Privea cum neaua pe fereastră,
Acoperă pământul,
Precum dușmanul ca-ntr-o glastră,
Cuprinde lacom lutul.

Îi vede azi, îi vede mâine,
De dânșii sătul parcă,
Sătul de vorba lor prea bună,
Și fapta lor prea acră.

Când toate par a răzima,
Pe patria lui sfântă,
Un junghi îi frange inima,
Și-n plop ciuvica-i cantă.

Oricat de viu ar fi fost el,
În orișicare zi,
În van, căci alții nu-s la fel,
Fiind doar mute stafii.

Pas cu pas pleacă-n urma lor,
Îi depășește grabnic,
Și din sudoare și mult dor,
Sculptează-și țelul falnic.

Căci n-a dorit nimic pe lume,
Mai mult decât să fie,
Românii, frați, din mame bune
În Marea Românie.

PITEȘTI

Pitești, oraș al tinereții mele...
Născut, crescut, școlit numai la tine,
Eu te găsesc acolo între stele
Și mă-ncălzești cu razele-ți senine.

Din Mircea-voievod născut-ai,
Pe când vlahii erau voinci sub soare,
Și-n cronicile vremii tu lasat-ai
Eroi ce sunt acum spre contemplare.

Nume prea mari ce s-au născut în tine
Precum un Antonescu ori Dobrin,
Ori Bratieni, cu viețile lor pline
De jertfa, sacrificiu și mult chin.

Pitești, oraș împodobit cu flori...
Cu fiecare simfonie primavara,
Cu turle de biserici pân' la nori
Si-arteziene să mă răcorescă vara.

Pitești, cu bibliotecă și muzeu
Cinema, filarmonică și teatru,
Cu bulevardele-ți pline mereu
Și o gara, cu linile ei patru!

Pitești, sunt mândru că-s născut în tine!
C-am crescut în cartierul tău frumos,
În zile grele, la rău și la bine
Nu mi-am plecat nicicând capul în jos.

Ramona Enache

AM PIERDUT

Am pierdut, fara sa lupt,
Am pierdut, inca de la
inceput...
Am pierdut si mi-am ranit
inima,
Mi-am pierdut chiar si lacrima.
Mi-a secat al lacrimii izvor,
M-am pierdut in urma unui nor...
Am pierdut dragostea in roua cerului,
Sperând s-o regăsesc in culorile Curcubeului...
Am pierdut tot ce am iubit,
Intr-o clipa si subit.
Am pierdut in tăcere,
Fara nici o mangaiere...
Am pierdut,
Ca mi-a fost glasul mut.
De teama m-am pierdut,
In loc in florile iubirii sa ma mut.
Am pierdut ca am fost lasa,
Iar acum mi-e inima in fașa;
Ca spinii iubirii m-au durut.
Am pierdut raza de soare,

Si m-am ales cu spuma de sare...
M-am pierdut in bătaia de vânt,
Si nu mai stiu cine sant.
Am pierdut vise in abis,
Ce le-am trăit pe furis...
Iluziile s-au spulberat,
Dar m-am pierdut,
Cand m-au furat.
Am pierdut iubirea pe al cerului câmp cu stele,
Si nu mai stiu care e dintre ele...
M-am pierdut pe mine,
Cand am renunțat la tine.

AM ÎNTREBAT...

Am întrebat pe cineva,
De ce doare iubirea?
Cineva mi-a șoptit,
„Că dacă nu ar durea...
Nu ar însemna nimic!"
Un doctor mi-a spus...
„Că atâta timp
Cât ne doare ceva...
Suntem vii!"
Așadar dragostea mea,
Viață mereu va avea...
Poate că vă întrebați de ce?
Fiindcă așa de rău mă arde,
Încât am ales să o aștern pe hârtie...
Și cândva să ajungă,
Și la inima blândă.
De care s-a îndrăgostit,
A mea inimă nătângă!
Cât poate să doară iubirea;
Îți schimbă total firea!
Te face să plângi zi și noapte,
Că pe cel iubit nu-l ai aproape...
Te mistuie, te arde;
În scântei de foc știe să te scalde!
De ce în iubire, nu-ți poți stăpânii, lacrimile...
Și se deșiră la prima amintire ca firele?

Marina Pantazi

Crăciun

E noapte și un biet cerșetor
Se plimbă pe străzile luminate de al Crăciunului decor
Și sufletul îi e trist că în prag de sărbători
Nu are nimic, nic măcar unde dormi
Și e ger...trosnește zăpada sub picior
Și tremură de frig bătrânul cerșetor.
S-ar grăbi, dar n-are unde să alerge
Uitat e de toți, de oameni și de lege...
Poate într-o altă viață, biet călător
Vei fi un rege...
Mândru și cutezător
Dar acum e târziu și ceasul anunță al tău sfârșit
Culcă-te, în somn totul e vrăjit...
Și te cuprinde o amorțeală dulce
În lumea viselor te duce...
Nici frigul nu îl mai simți...
Auzi râsete de copii cuminți...

Timp

Mă cert cu timpul că trece prea tare
Clepsidra se întoarce nimicitoare
De-mi rămân urme anii pe față
Și în suflet mai multe povești de viață
Iar amintirile le îngrop cât mai pot
În mintea mea să le păstrez de tot
De teama că timpul e hoț necruțător
Și-mi fură sufletul și mă lasă cu dor.

Denisa Coroja

Aiurea

Visuri în vânt
Speranțe așteptând
Un semn disperat
Pe fond colorat
Și-apoi începe goana nebună
Sub clar de lună

După himere bombastice,
Idei plastice
Cu suflu revigorant
De gând elucubrant

Și-apoi căderea,
Simțurile vii, acute,
Durerea
Provocată de izbirea pământului

Marius Adrian Ionescu

ILUZIE CU EDITH

Puteai să laşi un semn,
o umbră prin oraşul preaocupat
şi cu memorie prea scurtă
ca să mai ştie
că ai trecut cândva pe-aici…
Şi ai lăsat…
dar numai eu sunt singurul
care mai ştie asta acum…

Puteai scrie o scrisoare,
un cântec,
să strălucească iar
soarele pe strada
tot mai străină şi pustie
ce-a uitat ploaia cu praf stelar
pe care o lăsai în urmă…
Şi ai scris…
dar tot eu sunt singurul
ce-şi aminteşte…

Puteai lăsa orice,
un fum de parfum
sau orice altceva
să ştiu calea
pe care-ai păşit
fără întoarcere
spre trenul de seară
care nu s-a mai întors.
Şi ai lăsat amintirea…
într-o poză sepia
ce s-a mistuit
în focul uitării….

ILUZIA CHEMĂRII

Vorbe cad ca ploi de soare
peste mine stând pe gânduri
şi mă-mbie, şi mă cheamă
către strada ta...

Zvon de cântece se-aude
peste strada mea pustie
şi mă cheamă şi mă duce
înspre casa ta...

Vise, gânduri, vin şi pleacă
anunţându-mă că-i timpul
să pornesc şi să sar gardul
către drumul tău...

Frunze-n ploi pavează calea
ce mă duce mai departe,
mă ghidează şi mă poartă
înspre visul meu...

ILUZIE CU PORTAL

S-a deschis o uşă
pe o stradă oarecare
plină de curioşi
gata să ne urmărească
să afle tot-tot-tot
şi de fapt mai nimic.

S-a deschis o uşă
pe adresa tristă
unde niciun poştaş
n-a mai păşit;
nimeni nu ştie de ce...

S-a deschis o uşă
în faţa noastră
la casa cu flori
şi număr anapoda
ca-n "Noaptea furtunoasă"

Şi am păşit
şi am intrat
şi am aflat
că s-a deschis
un drum
către vise...

Ramona Ungureanu

Mi-ai dat

Când stau adesea și privesc, creația mâinii Tale
Mă minunez, Tată ceresc, câte îmi scoți în cale.
Iar eu nu știu s-apreciez, să găsesc bucurie.
În suflet, cu drag să păstrez, din ce-mi oferi Tu mie.

Mi-ai dat vedere, să privesc spre cerul mult prea mare.
Să văd flori multe, ce-nfloresc în pete de culoare.
Mi-ai dat auz să pot găsi, în glasuri diferite,
Emoții. Să pot auzi, chemările-Ți prea sfinte.

Iar eu n-aud de multe ori, nici glasu-Ți dulce, Doamne,
Când mă trezește dimineața și nopțile m-adoarme.
Mi-ai dat o inimă ce bate, să pot iubi cu ea.
Să iubesc oameni, vorbe, fapte, să-mi umplu inima.

Însă nu știu să mă feresc și m-atașez mereu
De oamenii ce mă rănesc, cum să-i ocolesc eu?
Nu am putere fără Tine, de-aceea-Ți mulțumesc,
Că-nțelepciunea doar la Tine, Iisuse o găsesc.

De-aș sti să mă pot bucura, de Slava Ta cea mare,
Nu m-ar mai răni lumea rea, nu m-ar mai durea tare.
Îți mulțumesc că mă iubești, să nu mă lași, Iisuse,
Prin mila Ta să îmi alini durereile ascunse.

Ioana Smărăndescu

Rânduri necesare

Despre Mihai Eminescu s-au scris biblioteci întregi, fiecare eminescolog venind cu propria viziune asupra subiectului. Cum nu mă consider o expertă a vieţii şi operei eminesciene, am decis să nu mă aventurez în cuvinte pompoase şi povestiri depărtate de adevăr în ce priveşte destinul celui mai mare scriitor român. Văzând cum data de 15 ianuarie se apropie, am dorit să nu las această minunată dată să treacă pe lângă mine. Lăsând timpul să se aştearnă peste mine, mi-am dat seama cât de mult am rezonat cu marele nostru poet naţional, *nemuritor şi rece* pentru unii, dar pentru mine un Univers, o stea orbitoare, un Luceafăr…

Primii ani ai copilăriei mi-i amintesc prin imaginea bunicului, citindu-mi din Eminescu. Visam la codru şi la imensitatea sacră a sa, vedeam coroana maiestuoasă a naturii şi auzeam cântecul mistic al păsărilor. Mă înfioram când soarele îşi părăsea bolta, iar tulburătorul cântec al păsărilor de noapte străpungea împărăţia întunericului. Tot ce era bucurie şi linişte devenea umbră şi nesiguranţă, bântuindu-mi mintea de copil. Dar îmbrăţişarea bunicului alunga totul şi, cu cât întorceam filele, lumea de vis a codrului eminescian, redevenea un eden literar. Cerbii graţioşi, stăpâni ai lumii acesteia, se plimbau agale pe malul râului sau al lacului, umbrit de sălcii plângătoare. Ielele dansau printre trunchiuri, vrăjind atmosfera sublimă. Iar eu visam…

Clepsidra timpului şi-a scurs nisipul amintirilor şi, uşor-uşor, am învăţat o altă lecţie eminesciană… iubirea neîmplinită. Am suferit în ritmul iambic sau trohaic şi am învăţat ce înseamnă durerea şi tristeţea de a fi respins. Când tinereţea şi fericirea pălesc, rămâne agonia, setea de a fi înţeles, întunericul. *Ce-ți pasă ție, chip de lut, dac-oi fi eu sau altul?* Filele de poveste ce mi-au vegheat adolescenţa m-au învăţat să înţeleg ce înseamnă tristeţea lirică, plină de romantism şi sensibilitate. *Pe lângă plopii fără soţ/ Adesea am trecut;/ Mă cunoşteau vecinii toţi -/ Tu nu m-ai cunoscut./ La geamul tău ce strălucea /Privii atât de des; /O lume toată-nţelegea/ - Tu nu m-ai înţeles.*

Eminescu m-a învăţat şi să îmi iubesc ţara şi rădăcinile. *Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie,/ Ţara meade glorii, ţara mea de dor?* Prin el am învăţat să ridic fruntea împovărată de griji, de nevoi şi să mă uit cu admiraţie la strămoşii mei, cinstindu-le sacrificiul, de multe ori suprem. Am învăţat să nu îmi plec capul în faţa duşmanilor şi să-mi apăr convingerile.

- De-un moşneag, da, împărate, căci moşneagul ce priveşti/Nu e om de rând, el este domnul Ţării Româneşti. /Eu nu ţi-aş dori vrodată să ajungi să ne cunoşti, /Nici ca Dunărea să-nece spumegând a tale oşti!

Filozofând în paginile sale, Eminescu ne-a călăuzit paşii spre drumul înţelegerii vieţii. *Părând pe veci a răsări, din urmă moartea-l paște, căci toți se nasc spre a muri și mor spre a se naște.* Şi chiar dacă nu mereu l-am înţeles sau l-am apreciat în timpul scurtei sale prezenţe printre noi (căci a avut doar 39 de ani pentru a o face), ne-am pus mintea în slujba geniului său.

Vreme trece,vreme vine, dar pe bolta eternă, străluceşte orbitor steaua supremă, eternul Eminescu. Ne priveşte de sus, apărându-ne prin genialitatea sa de a cădea în neantul istoriei, părăsiţi şi uitaţi de sublim.

Fiu al eternităţii, geniu minunat, îţi mulţumim! Tu, Luceafăr orbitor, să ne judeci!....

Pentru prima dată în istoria sa, o publicație a L.S.R. - Argeș a apărut în luna noiembrie, pe 29. Revista **CUVÂNTUL ARGEȘEAN** a dedicat numărul Centenarului Marii Uniri.

Foto - Al. OPREA

ARTE VIZUALE -autor Florin Cornel NICOLESCU

Mâine-i departe

Dimineața umblă în mine
Ca o femeie frumoasă
Pe un coridor interminabil
Al sufletului meu
Rătăcit în așternutul
Unui mâine prea îndepărtat...

Pășește într-un dans ferm și muzical
Pe mozaicul rece,
Pașii ei scriind lyricsuri
Scurte-și-la-obiect
Bătând în uși ce-au uitat
Să se mai și deschidă

Dimineața-i prea obosită
Să mai cânte dansând,
Să mai danseze cântând...
Stă cuminte la locul ei
Și mai așteaptă gândul
Care să-i deschidă ușile
Fără chei către mine.

Marius Ionescu

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea